"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR



Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 40, DECEMBRIE 2006 Apare **DUPĂ** **jumătatea** lunii **1,3 RON** (13.000 ROL)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU



CUPRINS:

Editorial: "URLĂ DUŞMANII ÎN CĂRARE ŞI ÎŞI ARATĂ-N RÂNJET COLŢII, NOI PRIVIM CU NEPĂSARE ŞI VOIOŞI ÎN FAŢA MORŢII" (cântec legionar)

În viaţa poporului român au avut loc momente cruciale, hotărâtoare pentru soarta sa: au fost, fără doar şi poate, momentele de apariţie şi confirmare a unor mari personalităţi politice, militare şi culturale, dar prin contrast, poate ca o compensare a echilibrului, **o invazie de lichele dispuse să se alăture taberei cu cele mai mari şanse, în percepţia lor**. În fapt, nişte HIENE dispuse la orice compromisuri, pentru care "ţara" nu reprezintă decât un spaţiu de care nu se simt legate cu nimic, în care par aterizaţi din neantul unui coşmar, vrând cu tot dinadinsul să ne arate că îşi varsă conţinutul imund al sufletului şi al minţii cu care spurcă tot ce ating, din convingere şi dintr-un caracter ferm, hotărâţi să îndrepte prin participare proprie mai marile şi mai micile "strâmbătăţi".

Ai putea să te păcăleşti şi să-ţi închipui că se manifestă "convinşi" că nimeni nu le observă plonjonul spectaculos în bazinul dejecţiilor morale, dar ***există un ochi atent totdeauna, dispus şi potent să plătească orice lovitură dată românismului şi, prin definiţie, creştinismului.***



Oare ni se pare un scenariu cunoscut sau chiar aşa este?

Îmi amintesc cu groază şi cu un nemărginit dezgust, dar şi cu o ură neascunsă niciodată, de perioada anilor 1945 şi în continuare, în care mahalagiul refulat de satul românesc îşi găsea menirea şi refugiul la sânul transpirat de crime şi orori al bolşevismului autohton, dispus să devină călăul vecinului său sau al oricui, dar şi de mulţi intelectuali, dintre care mulţi au reuşit, iar alţii au rămas într-un oarecare anonimat, cu tot carnetul roşu din buzunar şi cu toate că se mânjiseră cu scârnă din cap până-n picioare.

Toţi aceşti oameni, dublaţi de haita de informatori şi colaboratori ai Securităţii, şi-au închipuit că nu vor ajunge niciodată să fie daţi în vileag şi dispreţuiţi de toată lumea.

S-au dedicat, cu trup şi suflet, cu o convingere demnă de condamnat, distrugerii fiinţei naţionale.

(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea Codreanu

BOMBOANA PE COLIVĂ

Se spune, pe bună dreptate, că poporul român este tolerant şi, ca atare, din fiinţa lui lipseşte extremismul. Toleranţă care însă s-a dovedit a fi păguboasă şi care a dat apă la moară adevăraţilor extremişti. Pe eşichierul politic, de la revoluţia din '89 şi până în prezent, port-drapelul veşnic-nemulţumiţilor se ştie că este ***UDMR***. Chiar de la înfiinţarea sa a afişat **o poziţie net antiromânească**; putând da, în această privinţă, nenumărate exemple, **mă voi limita doar la acţiunile întreprinse în ultimele două săptămâni.**

Bunăoară, deşi nimeni nu le-a cerut-o, în judeţele cu populaţie majoritară de etnie maghiară (Covasna, Harghita şi, parţial, în Mureş), au organizat aşa-zisul "referendum" pentru înfiinţarea unui "Ţinut Secuiesc" care să aibă o largă autonomie administrativă urmată de autonomie economică: limba maghiară să fie limbă oficială, nimeni să nu poată fi angajat dacă nu face dovada că stăpâneşte bine această limbă, toate taxele şi impozitele strânse să fie folosite, exclusiv, în acest Ţinut, fără a mai fi nevoie de aprobarea autorităţilor centrale româneşti, cultura să fie în exclusivitate maghiară, manualele şcolare să fie tipărite la Budapesta, iar istoria să difere radical de aceea care se predă în liceele din Iaşi sau Ploieşti. În concluzie, Ţinutul Secuiesc se vrea să fie un stat în stat, cu legi şi organizare proprii, deşi, după cum se ştie, se află în centrul României. Iniţiativa luată de liderii de la ODORHEIU SECUIESC pentru totala autonomie nu trebuie să ne surprindă întrucât au mai avut loc acţiuni oarecum asemănătoare.

Cu regularitate, în localitatea VLĂHIŢA, aflată la jumătatea drumului .dintre Miercurea Ciuc şi Odorheiul Secuiesc, are loc, an de an, o mare întrunire a secuilor, la care participă şi înalţi demnitari din Ungaria.

Nu ai să vezi nici un steag românesc arborat, ci steagul cu culorile verde, alb şi roşu. Mai mult, *tricolorul românesc nu flutură pe acoperişul Primăriei din SF. GHEORGHE la 24 Ianuarie sau 1 Decembrie, primarul urbei preferând să fie amendat de către prefectul judeţului decât să înalţe drapelul ţării în care s-a născut, în care a învăţat şi în care, mai ales, s-a realizat. Şi, ca un făcut, statuia ecvestră a lui Mihai Viteazul din centrul municipiului, care aminteşte de primul unificator al Ardealului cu Moldova şi Muntenia, este batjocorită cu graffiti în limba vecinului de la graniţa de est a ţării.*

O altă provocare a etnicilor maghiari s-a petrecut la CLUJ, la prestigioasa Universitate Babeş-Bolyai. Într-un oraş civilizat, capitala Transilvaniei, unde maghiarii au operă, teatru, ziare şi edituri în limba maternă, firme prospere în toate domeniile economice, un profesor de la Filologie a luat, cu de la sine putere, decizia de a confecţiona plăcuţe cu denumiri în limba maghiară şi de a le monta pe uşile şi pereţii tuturor sălilor din Universitate. Demontarea lor, hotărâtă de către rectorul Universităţii, a declanşat acţiuni de protest soldate cu demisii din Senatul universitar a câtorva cadre didactice care îşi ţineau cursurile în limba maghiară. Adică, vezi Doamne, cei pe care îi cheamă Baltazsar, Ianos sau Gyula şi care învaţă acolo, nu înţeleg inscripţiile în limba română, cum ar fi "Fumatul interzis" sau "Păstraţi liniştea".

În urmă cu câţiva ani am avut ocazia să vizitez **două mari universităţi americane din Los Angeles şi San Diego, ambele din California, unde trăiesc multe milioane de mexicani sau emigranţi vorbitori de limbă spaniolă.** Aceştia au ziare în limba spaniolă, televiziuni cu program în limba spaniolă, cluburi, pe străzi se vorbeşte intens limba lui Cervantes. ***Însă nicăieri nu am observat alte inscripţii decât cele în limba engleză***: pe frontispiciile clădirilor instituţiilor de stat, pe plăcuţele indicatoare de la colţurile străzilor. ***Toate procesele din tribunale se ţin, exclusiv şi obligatoriu, în limba engleză,*** împricinaţii care nu o înţeleg având la dispoziţie, pentru a-şi putea susţine cauza, în afară de avocaţi, translatori care traduc din limba engleză în limba spaniolă şi invers. **Nici *un cetăţean american de etnie spaniolă nu a cerut autonomia pe criterii etnice*,** deşi marile state din sudul Statelor Unite (New Mexico, Texas şi California), în urmă cu 150 de ani, au aparţinut Mexicului. Mai mult de atât, ***în Congresul Statelor Unite, minoritatea spaniolă nu este reprezentată printr-un partid sau o organizaţie politică de sine stătătoare, aşa cum se întâmplă cu maghiarii din Transilvania care au înfiinţat UDMR.***

Ziua de 1 Decembrie, Ziua Naţională a României, a dat ocazia UDMR să facă din nou "valuri", să agite din nou spiritele.

***Şedinţa Parlamentului dedicată sărbătoririi acestei zile s-a încheiat cu fluierături şi huiduieli.* Atmosfera de stadion a fost generată de discursul deputatului *UDMR*, Becsek Garda Deszo Kalman, care a folosit momentul pentru a pleda în favoarea autonomiei teritoriale a maghiarilor.** El a susţinut că aceasta este dezideratul principal al comunităţii maghiare din ultimii 88 de ani.

Circul solemn de 1 Decembrie însă nu l-a determinat pe preşedintele ţării, Traian Băsescu, martor la acest incident, să-şi exprime, clar şi hotărât, punctul său de vedere. Nu este nimic de comentat în acest caz: o dovadă clară a insensibilităţii sale faţă de România. Halal personalitate şi curaj din partea "primului om" al ţării, veşnic colindător pe meridianele lumii "pentru cauza românească" (oare?)!

Propaganda iredentistă a culminat, în unele localităţi din judeţele COVASNA şi HARGHITA, cu depunerea unor coroane de flori, de către reprezentanţii UDMR, cu *tricolorul românesc în chenar negru*: o "originalitate" morbidă, tipic ungurească, care dovedeşte, în egală măsură, dispreţul şi lipsa de sensibilitate faţă de tot ce este românesc. **Ce scandal diplomatic s-ar fi iscat în Europa dacă lucrurile ar fi stat invers:** în Ungaria, comunitatea românească să fi încadrat steagul maghiar cu un chenar negru!

Lipsa noastră de fermitate îşi are explicaţia ei "politică": **prin prezenţa în Camera Deputaţilor şi în Senat a reprezentanţilor UDMR, se fac presiuni (ca să folosim un eufemism), asupra partidelor aflate în coaliţia la putere, să nu riposteze la manevrele iredentiste în schimbul voturilor care să asigure acestei coaliţii accesul la funcţii şi menţinerea lor în această poziţie.** Sinistru şantaj!

Dezgustătoare cedare!

În mod paradoxal, în ultimii 16 ani, *UDMR nu a fost niciodată în opoziţie:* **goana după căpătuială a "aleşilor" români i-a propulsat în poziţia de arbitri ai disputelor "politice" în România.** Au fost aliaţi cu PDSR-ul lui Ion Iliescu, cu CDR-ul lui Emil Constantinescu şi, acum, cu DA-ul lui Traian Băsescu, alături de PNL şi PD. Un zig-zag bulversant pentru un observator politic: nici cu stânga, nici cu dreapta. *Platforma-program a UDMR se reduce la o singură idee, afişată obsesiv, de 88 de ani: "apărarea" intereselor maghiarilor* **cu depăşirea şi chiar încălcarea articolelor Constituţiei, care stipulează clar, de la început, că România este "stat independent şi UNITAR".** În plus, drepturile tuturor cetăţenilor, indiferent de naţionalitate, sunt respectate cu sfinţenie, toţi fiind egali în drepturi (inclusiv prin Tratatul de la Trianon *România a recunoscut dreptul minorităţilor de a fi egale în faţa legilor cu populaţia majoritară românească)!*

Numai că deputaţii maghiari Márko Béla, Attila Véréstoy sau pastorul reformat Lászlo Tökés nu văd nimic bun în ceea ce se realizează, cu mari eforturi materiale, în judeţele cu populaţie majoritară maghiară, şi vor privilegii faţă de celelalte etnii, privilegii care, aşa cum am mai spus, să culmineze cu obţinerea **mult-visatei autonomii teritoriale, autonomie pe care**, în Europa actuală, cu frontierele stabilite şi recunoscute prin tratate, **nici o minoritate etnică nu a dobândit-o**, indiferent de mijloacele de care s-a folosit: există Georgia, dar nu şi Abhazia; Republica Moldova, dar nu şi Republica Transnistria; Ucraina, dar nu şi Tatarstan; Spania, dar nu şi Ţara Bascilor - şi exemplele ar putea continua.

Din păcate, la capitolul "conştiinţă naţională", noi, românii, avem serioase lacune. Nu avem o reală educaţie patriotică, astfel încât să punem în evidenţă zilele cu o mare importanţă istorică pentru ţară: 24 Ianuarie – Unirea Principatelor (1859); 9 Mai (1877) – Independenţa Statală a României; 1 Decembrie (1918) – Marea Unire.

Tinerii români contemporani nu se mai înfioară, nu mai freamătă atunci când se evocă Marea Unire, ca să nu mai pomenim de Unirea Principatelor sau Independenţa, **ci, mai degrabă, se gândesc cum să-şi petreacă mai plăcut un eventual "liber" căpătat cu ocazia Zilei Naţionale.** ***Ziua liberă o consideră ca fiind un drept** al lor, **dar au luptat ei, în vreun fel, să câştige acest drept?*** Nimeni nu-i atenţionează asupra acestui aspect, în schimb, prin toate mijloacele media, ***li se inoculează ideea greşită că au mai multe drepturi şi foarte puţine obligaţii. Printre aceste obligaţii nu figurează patriotismul, ci ... obligativitatea de a-ţi achita ratele la bancă!***

Urmarea se vede în sondajele de opinie cu rezultate difuzate la posturile de televiziune: unii habar n-au ce se aniversează (oare au absolvit, în mod real, o şcoală?), alţii fac confuzii jenante.

Unii ar putea considera că acest fapt este hilar, dar, dacă ar raţiona măcar o clipă, s-ar îngrozi: ***se consideră "cetăţeni europeni", dar, în fapt, ei sunt nişte simpli dezrădăcinaţi, viitorii apatrizi-nomazi de care nu are nimeni nevoie, care nu au pe nimeni.***

Aceasta este urmarea firească a unei crase lipse de cultură reală, de cult al patriotismului, de logică. Pentru că, urmare a acestor lipsuri, şi nostalgia după "epoca de aur" este la fel de dăunătoare sănătăţii spirituale a unui popor. Cum raţionează acele persoane care oftează după mititeii, sandvişurile, berea şi sucurile servite după defilările penibile cu ocazia zilei de 23 August? L-a interesat pe vreunul dintre aceşti nostalgici să afle semnificaţia reală a acestei date negre din istoria României?

Se poate afirma că mulţi români au uitat ce este patriotismul, alţii, tineri, îl confundă cu "extremismul", şi sărbătoresc, mai degrabă, ziua de 4 Iulie, ziua naţională a S.U.A.! Nici nu este de mirare, dacă ne gândim că tot ei, tinerii, serbează ziua Sf. Valentin, dar habar nu au ce reprezintă *Dragobetele*: de fapt, are aceeaşi semnificaţie cu Sf. Valentin, dar, deh, nu este "la modă". Tot "moda" ne-a pricopsit şi cu ziua de Haloween, care se potriveşte spiritului românesc precum nuca în perete.

(continuare în pag. 14)

Emilian Georgescu




DECEMBRIE 1989 – ULTIMUL MASACRU COMUNIST?

Se împlinesc 17 ani de la evenimentele din decembrie 1989. Şi după atâta timp nu avem nici un fel de certitudini privind ce s-a întâmplat atunci. Suntem obligaţi să facem presupuneri în legătură cu declanşarea şi desfăşurarea lucrurilor şi, mult mai grav, nu ştim exact cine este responsabil de masacrarea celor peste 1000 de inocenţi, martiri ai neamului românesc.

Noi credem că, *indiferent cine a aprins scânteia, cei care au creat premisele unei schimbări au fost masele de români disperaţi şi hotărâţi să iasă din coşmarul comunist*; că de situaţia creată a profitat, pe moment, tot o parte a nomenclaturii comunisto-securiste, iar astăzi vedem că **adevăraţii profitori sunt duşmanii dintotdeauna** ai românilor şi ***ai creştinismului**, care au reuşit să cumpere tot şi toate de care atârnă viaţa şi bunăstarea noastră, ajungând să îndrăznească să atace Biserica şi însemnele ei milenare*. **Ne întrebăm dacă toate aceste evenimente nu au făcut parte din *planuri seculare*.**

Nu s-a întreprins niciodată nimic serios, nici o anchetă hotărâtă pentru a afla cine era în spatele aşa-zişilor terorişti ucigaşi. Există garanţia că erau nişte profesionişti ai crimei: lucrând la Salvare în toată acea perioadă, ca şofer, printre gloanţele ucigaşilor, ştiu un lucru foarte important: *armata a tras la nivelul toracelui şi, oarecum, la nimereală*; ***trăgătorii izolaţi**, care au cele mai multe victime la activ, profesionişti ai unor servicii secrete străine, **ţinteau fără greş capul, la bărbaţi, şi burta, la femei***. De aici îmi pleacă gândul la asasinate rituale, având semnificaţia unui atac la perpetuarea naţiei, bineînţeles, în sens figurat.



Trebuie ştiut că o mare parte dintre cei care afluiau către Universitate şi către Centru, în general, erau elevi mai mari sau mai mici, care s-au avântat în bătaia puştilor, fără frică, antrenând după ei pe cei care se codeau să intre în acţiune.

Şi cu ce ne trezim astăzi? Cu zeci de mii de revoluţionari bine plătiţi şi răsplătiţi care se contestă între ei, mulţi fiind în ruşinoasa poziţie de profitori de pe urma sângelui nevinovat vărsat.

Marii profitori sunt, însă, alţii, cei care au pus mâna pe toate bogăţiile ţării, pe marile societăţi, pe bănci, pe păduri, pe mii de hectare de pământ, şi, care, *ascunşi după firme transnaţionale*, vor să ne pună genunchiul spurcat pe grumaz.

Români, nu vă lăsaţi înşelaţi de aparenţe! *Duşmanul este acelaşi care în perioada interbelică a omorât mii de tineri legionari, singurii care au conştientizat CINE este duşmanul*, singurii care au luptat, plătind cu viaţa dragostea lor de ţară, de dreptate, de demnitate.

Vreţi să recunoaşteţi duşmanul? Este simplu: este acelaşi cu duşmanul creştinismului, ***acelaşi cu duşmanul lui Cristos.***

Nu orice necreştin este duşmanul nostru, dar oricare dintre cei ce încearcă să ne modifice felul de viaţă! ***Când veţi vedea că un străin vine la voi şi încearcă să vă impună ideile şi obiceiurile lui sau altele decât cele fireşti nouă, trageţi semnalul de alarmă şi puneţi-vă în gardă.***

Vom cinsti veşnic memoria eroilor Revoluţiei, căci ei au murit convinşi că se avântă în luptă pentru salvarea neamului românesc. Patria veşnic recunoscătoare! Dumnezeu să-i ierte!

***

PENTRU CINE VINE IARNA

Cu un timp în urmă, dl. Tatulici, persoană ultra cunoscută, anunţa la postul domniei sale TV, despre o emisiune ce urma să fie prezentată la sfârşitul acelei săptămâni. Am uitat de ea în noianul de emisiuni cu care suntem asaltaţi, şi îmi pare rău: titlul era incitant, diversionist şi inteligent, ceva de genul că "nici iarna nu-i ca vara": "Despre acei oameni care nu ar vrea să vină iarna" şi "*Despre ghetourile României*". Din cele câteva ilustraţii care însoţeau anunţul, am înţeles că **este vorba despre minoritatea "Rrom"** (în nici un caz nu cred că se punea problema de "Romtelecom", "Rompetrol", etc.). Domnia sa îşi propunea să convingă audio-privitorii că, pentru "majoritari", venirea iernii este o mare bucurie: pensionarii de-abia o aşteaptă ca să plece la schi sau să bată cărările montane pline de farmec, îmbuibaţi şi moleşiţi de viaţa de huzur pe care o duc; elevii, de orice culoare, cu sălile de clasă supraîncălzite în prostie, vor mai schimba puţin mediul; milioanele de copii, maturi şi bătrâni, "majoritari", bine îmbrăcaţi, hrăniţi din belşug, se vor zbengui fericiţi în mijlocul nămeţilor.



De bietele animale, ce să mai vorbim? De-abia aşteaptă să facă foamea şi frigul la iarnă.

Să ne gândim că minoritarii "rrom" ar trebui discriminaţi POZITIV? *De ce?*

Domnul Tatulici nu vede români în necaz! De ce, nu se ştie. **Poate va face şi o emisiune cu amărâţii de români, infinit mai mulţi decât cei pe care îi plânge domnia sa.**

Cât despre ***ghetouri***, d-le Tatulici, erau locuri impuse administrativ sau se năşteau prin dorinţa conaţionalilor de a fi aproape unii de alţii şi a băştinaşilor de a părăsi proximitatea respectivă.

Slavă Domnului, comunitatea "rrom" din ţara noastră nu are nici un fel de restricţii de alegere a domiciliului în afară de cea economică, pe care o au toţi oamenii din lume!

Păi atunci, ce vreţi să sugeraţi?

Să fie, oare, o nouă incriminare, total gratuită, la adresa românilor şi a României ?

Faţă de cine vreţi să vă arătaţi concordanţa gândirii şi a simţirii? Unde "dă bine", d-le Tatulici, la Poarta Ierusalimului?

***

UN ARMEAN "ÎN EUROPA"



Multe discuţii a provocat numirea domnului Varujan Vosganian în funcţia de comisar european; s-au făcut tot felul de presupuneri, mai apropiate sau mai depărtate de adevăr.

De fapt, nici pregătirea, nici aparenta personalitate a domniei sale nu au fost hotărâtoare pentru refuzul declarat de înaltele foruri europene. Lucrurile trebuiesc căutate în altă parte, acolo unde opinia publică este lăsată în ceaţă şi mass-media se face a nu vedea nimic.

Minoritatea armeană din România, chiar dacă timp de secole a reuşit să îşi păstreze identitatea, nu a fost ermetic închisă faţă de un anumit gen de asimilare cu românii, **nemanifestând vreodată ostilitate faţă de români şi interesele noastre naţionale, nu a avut de revendicat nimic, de contestat nimic, nu a încercat să ne impună niciodată nimic.**

Ochiul atent al monitorului mondial nu agreează ideea că o astfel de personalitate este potrivită pentru funcţii atât de înalte.

Ce vă spun eu nu este o poveste fantezistă!

Judecaţi cu atenţie argumentele ce vă prezentăm: dl. Vosganian este rezultatul unei educaţii milenare în spiritul unuia dintre cele mai vechi creştinisme, este rezultatul unei educaţii în spiritul îngăduinţei şi iubirii creştine.

***Ce le trebuie marilor păpuşari-sforari ai zilelor noastre:** oameni agresivi, ambiţioşi în sensul negativ al cuvântului, dispuşi să facă orice compromisuri pentru a se putea încorpora în mecanismul planurilor iudaice de dominaţie mondială, oameni crescuţi în medii familiale în care contestarea drepturilor poporului român la existenţă a fost, mai mult sau mai puţin, subiect discutat şi acceptat.*

Dacă ar fi fost neam de rusnac, ungur, evreu sau de rrom sau alţii: oameni, în mod evident, dacă nu duşmani declaraţi, totdeauna dispuşi la orice compromis, totdeauna nemulţumiţi de tot şi de toate, mai toţi convinşi că nu li se dă ce ar merita: unii, că stăpânim pământuri ce li se cuvin de drept, alţii, că nu îi servitorim destul, domnul Vosganian avea toate şansele de a fi acceptat. Repet: ochiul iudeo-masoneriei, cel din însemnele cunoscute, analizează strict şi competent.

O să sară în sus (am prefera în jos) monitorii mei şi ai noştri : "Iată cum se dă de gol xenofobul ăsta!" Nu îi contrazic, nici nu le dau atenţie, dar voi aduce un argument absolut hotărâtor şi incontestabil, celor de bună-credinţă care ar fi dispuşi să mă judece în necunoştinţă de cauză: după o viaţă trăită în comunism, mulţi în această situaţie **ar trebui să-şi amintească faptul că în perioada primilor 20 de ani, cel puţin, când minoritatea evreiască din România a tăiat şi a spânzurat ce a vrut, când era stăpână pe situaţie, cea mai bună "recomandare" pentru a accede în posturi bune şi, eventual, chiar în structurile de putere, era să fii orice altceva decât român;** *de la această regulă făceau excepţie, în general, minoritatea germană şi cea armeană.*

Mai târziu, ca să ai "carte verde", trebuia să fii oltean, dădea tare bine.

Cui a uitat aceste lucruri, le aducem noi aminte, iar cei tineri ar fi bine să le cunoască.

Desigur, poate unora o să li se pară că vorbesc de lucruri apuse. Vă înşelaţi şi acum ca şi în primii ani de comunism. Stăpânii sunt aceeaşi, cu deosebirea că dirijează de la Bruxelles, Strassbourg sau altă locaţie apuseană.

Vă mai aduc un mic argument: s-a încercat, să zicem "pe plan local", numirea d-lui Vosganian pe postul vacant de vice-prim-ministru. **Presa** a sărit în sus (iarăşi!) că, fiind "refuzat la export", este total nepotrivită o astfel de numire! ***Care presă? Aceea din proprietatea unor trusturi străine.*** *Păi pe ce au dat oamenii aceia banii, sau, mai precis, de ce au dat banii, decât ca să dirijeze "opinia publică"!*

Şi a mai făcut două greşeli grave domnul Vosganian: prima, că scrie poezii - lor le trebuie călăi, nu poeţi!; a doua: le mai publică şi în revista naţional-creştină "Rost" - prea de tot! De fapt, poate de la "Rost" trebuia să-mi încep demonstraţia!

Mai departe veţi trage singuri concluziile, mai bine informaţi şi, deci, mai puternici.

Nicador Zelea Codreanu

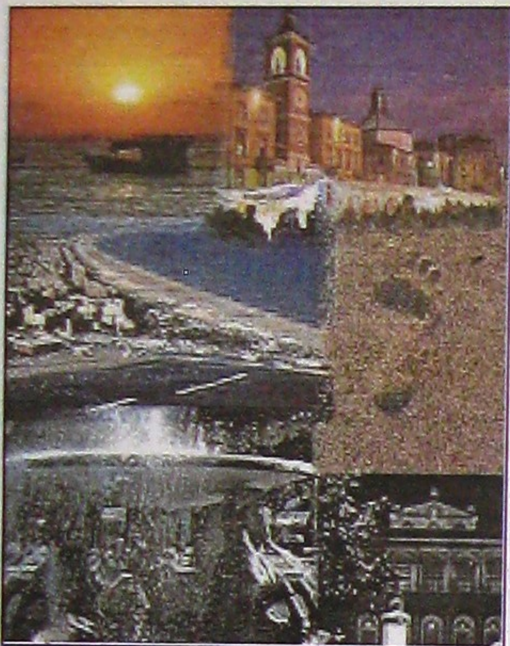


Zig-zag pe mapamond

ITINERAR ITALIAN (IV): RIMINI – NEAPOLE

(continuare din numărul trecut)

RIMINI



Oraşul are două părţi distincte: vechi, medieval, şi ultramodern, pe litoralul Mării Adriatice, care are şi câteva hoteluri zgârie-nori. Ca turist, am fost în amândouă, deşi foarte mulţi preferă litoralul însorit. Oraşul vechi are cea mai reprezentativă clădire, *Templul Malestiano*, şi *Arcul lui Augustin*, care datează din anul 27 î. Hr.

RAVENNA

Localitate aflată la mică distanţă de Rimini, este



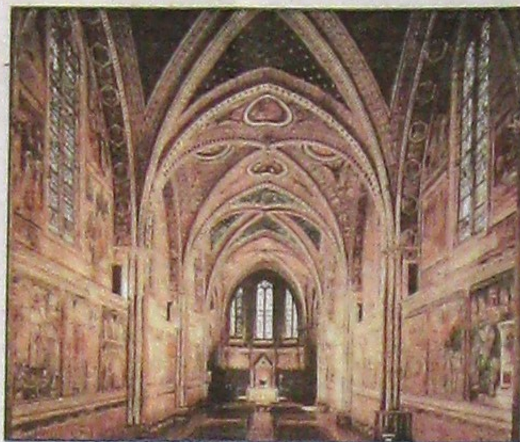
renumită prin mozaicurile sale, superbe şi excepţional de bine conservate, aflate în marea Bazilică octogonală ***San Vitale***. Culorile sunt minunate şi detaliul complicat, cu note luminoase: lei, delfini, flori şi colţuri cu unghiuri neregulate, pentru a înfăţişa o scenă din Vechiul Testament şi portrete ale conducătorilor bizantini. Pe bolta absidei se află un Hristos fără barbă, înveşmântat în roşu, flancat de arhangheli care înmânează o coroană sfântului Vitale.

Dar *San Vitale* nu este singura clădire cu mozaicuri: acestea se pot admira şi în *Mausoleul Galla Placida*, la *Muzeul Naţional* şi în *Biserica Sfântul Apolinor Nou* (care înfăţişează episoade din viaţa lui Iisus Hristos).

Domul din Ravenna, *Baptisteriul Neonian* şi *Catedrala San Francisco* sunt şi ele mereu pline de vizitatori. În ultima se află mormântul lui Dante Aligheri, autorul „Divinei Comedii", care şi-a petrecut aici ultimii patru ani ai vieţii sale.

ASSISI

Assisi rămâne un oraş spiritual şi înălţător. Monumentul celebru în toată lumea este ***Bazilica San Francisco***, pentru că are un puzzle de frescе pictate de mai multe mâini, toate inspirate din viaţa Sf. Francisc. El este considerat ocrotitorul animalelor lipsite de apărare în faţa omului şi înfăţişează virtuţile ascetice, de castitate, sărăcie şi ascultare. La fel de sobră este şi cripta unde a fost înmormântat. La etaj, în bazilica superioară, se află celebrul ciclu de fresce



al lui Giotto despre viaţa Sfântului Francisc. Aceasta este cea mai renumită operă a sa, admirată de marii artişti ai Renaşterii pentru gradul de realism.

Oraşul, deşi este mic, are obiective turistice de prim-ordin: *Domul*, din sec. al XII-lea, *Forumul roman*, *Piaţa comunală*, *Templul Minervei*, *Biserica Sf. Chiara*, cu un exterior roz cu alb şi cu o capelă, unde se află un crucifix din sec. al XII-lea.

BARI

Anticul Bari a fost fondat de greci şi dezvoltat de romani ca important centru comercial. Şi acest oraş este împărţit în două: vechi, un amestec de case de un alb orbitor, aflate pe străzi medievale, şi nou, modern, cu bulevarde largi. ***Biserica Sf. Nicolae***, care a adăpostit moaştele Sf. Nicolae, patronul spiritual al Rusiei, a fost construită în 1087. ***Catedrala*** din Bari se află în apropierea Bisericii Sf. Nicolae. ***Castelul, Muzeul Provincial***, au o colecţie impresionantă de artă italiană, iar ***Muzeul de Arheologie*** posedă o bogată colecţie de vase ceramice clasice negre-roşii.

AREZZO

Oraşelul Arezzo este cunoscut prin acoperişurile caselor sale cu ţiglă de culoare roşie.



Muzeul Arheologic de aici este axat pe veselă şi tacâmuri la modă în timpul perioadei romane, însă pentru mulţi vizitatori punctul principal de atracţie va fi ciclul de fresce din ***Biserica San Francesco*** realizată de Pietro della Francesca care ilustrează "Legenda adevăratei cruci", o narare complexă despre lemnul Pomului cunoaşterii în care a crescut mărul mâncat de Adam şi Eva, şi care a devenit crucea pe care a murit Hristos şi, apoi, instrument al convertirii lui Constantin cel Mare care a creştinat lumea romană.

SIENA

Un alt oraş cu străzi medievale, înguste, este Siena. Scriitoarea engleză Laurie Lee care a locuit un timp aici spunea: "M-am săturat de Florenţa, oraş adorabil dar indigest. Ochii mi-au fost umpluţi de tablouri şi fresce. Am început să tânjesc după regiunile reci, aerul de ţară, măslinii sălbatici, fără vârstă, şi cucul necatalogat".

Centrul medieval al oraşului este lipsit de trafic, deoarece străzile dintre "palazzi", înalte, din cărămizi roz-trandafirii, sunt prea înguste pentru automobile. În imensa *Piaţă Centrală*, de două ori pe an, sienezii recreează fidel tradiţia medievală, printr-o festivitate somptuoasă cu întreceri de cai. Călăreţul care câştigă cursa şi "palio" (un steag heraldic), devine pe loc eroul local.

La baza pieţei se află *Palatul Public*, cu faţada sa crenelată şi steagurile heraldice fluturând. Ridicat la începutul sec. al XIV-lea, a găzduit birourile conducătorilor oraşului. În colţul stâng se află turnul ascuţit, numit *Mongia*, cu 500 de trepte, de unde se poate admira panorama oraşului. În Palat funcţionează şi un muzeu care adăposteşte câteva dintre cele mai mari comori ale oraşului: o sală mare se numeşte "Mapamond" şi are două fresce de mari dimensiuni, iar în altă sală, denumită "a Păcii", se află "Alegoria guvernării bune şi rele" a lui Ambragio Lorenzetti, care înfăţişează societatea medievală, de la rege şi curtenii săi până la ţărani (inclusiv terasele dealurilor din jurul oraşului). În *Piaţa Domului* se află *Catedrala*, dungată cu marmoră verde, roz şi albă. Frescele din interiorul ei înfăţişează scene din viaţa papei, precum şi din Noul Testament.

Mă voi referi şi la **două oraşele superbe, netrecute pe harta turistică a Italiei**, cunoscute mai puţin de către turişti, deşi vizitarea lor îţi lasă amintiri de neuitat.

SAN GIMIGNONO

Primul se numeşte San Gimignono, plin de turnuri medievale, cu înfăţişarea prea puţin schimbată faţă de aceea din Evul Mediu. Turnurile înalte de apărare din cele două pieţe, din cel mai înalt punct al oraşului, au fost construite mai degrabă ca simboluri ale oraşului decât în scopuri defensive. Ele singure fac să merite o vizită în aceste locuri, dar oraşul posedă atâtea bogăţii artistice, încât puţini vizitatori ajung să vadă tot. Atracţiile principale sunt frescele din *Muzeul Civil* şi cele care acoperă fiecare metru pătrat de perete în *Collegio*, *Biserica Studenţească*, reprezentând "Judecata de Apoi" şi scene din Vechiul şi Noul Testament.

VALTERRA

Valterra este cel de-al doilea oraş, aşezat pe un platou cu vedere spre mare. *Muzeul Guamocci* prezintă, cu precădere, străvechi relicve etrusce, descoperite întâmplător, în urma alunecărilor de teren din sec. al XIX-lea. *Catedrala* din centrul oraşului posedă o bogăţie de sculpturi dintr-o perioadă mai timpurie, printre care "Detronarea" sculptată în lemn, în sec. al XIII-lea.

NEAPOLE

Dacă oraşele amintite până acum necesită vizitarea lor, ca timp, între câteva ore şi o zi, nu acelaşi lucru se poate spune despre Neapole. Ajuns



aici îţi trebuie minim patru zile ca să-l vizitezi, nemaivorbind şi de împrejurimi. Neapole este unul dintre cele mai frumoase oraşe iteliene, cu o populaţie prietenoasă şi o lungă moştenire culturală, evidenţiată în artă, biserici, castele şi ... pizza.

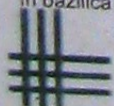
Are cea mai densă populaţie dintre toate oraşele europene, şi aici domnesc o mare sărăcie, şomajul şi crima organizată.

Circulaţia este infernală: autobuze, maşini de toate mărimile, multe scutere şi motociclete – ambuteiaje - totul pe fondul sonor al claxoanelor stridente şi al tonului ridicat ale conducătorilor autovehiculelor.

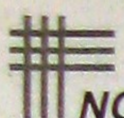
Noaptea oraşul este plin de prostituate. Plimbarea per pedes este o provocare, indiferent de oră, căci animaţia stradală nu cunoaşte perioade de vârf sau de acalmie.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika








„URLĂ DUŞMANII ÎN CĂRARE ŞI ÎŞI ARATĂ-N RÂNJET COLŢII, NOI PRIVIM CU NEPĂSARE ŞI VOIOŞI ÎN FAŢA MORŢII"

(continuare din pag. 1)

Este foarte adevărat că cei mai mari şi mai buni intelectuali erau, între timp, omorâţi în închisori pentru a lăsa locul liber câştigătorilor războiului, profitorilor de pe urma măcelului, belic şi postbelic, etnicii evrei prezenţi sau importaţi din Rusia sau de oriunde.

Voi ăştia, care acum vă comportaţi la fel de abject ca javrele de care aminteam, credeţi că pentru voi nu va veni ceasul judecăţii? V-aţi gândit vreodată, vânduţilor, că va trebui să daţi socoteală de faptele voastre?

Nimeni nu ştie ce ascunde viitorul!

Nu încercaţi să învăţaţi nimic din lecţia sau lecţiile istoriei?

După acest prea lung preambul, **să vedem ce se întâmplă acum în România !**

Duşmanii de moarte ai poporului român au ştiut dintotdeauna că marele nostru liant, şi poate unicul, sprijinul moral de veacuri al românului, este creştinismul, atât de potrivit cu firea noastră, de parcă noi l-am fi "inventat".

Actuala încercare de a da o lovitură crezului nostru secular, este departe de a fi rodul unei gândiri creştine şi româneşti. ***Aş vrea să văd şi eu un creştin pe care îl deranjează icoana sau crucea, în orice spaţiu ar fi ea.***

O să-mi replicaţi că aceia care au pus în mişcare "problema" sunt şi ei creştini.

Vă asigur că greşiţi: ***aşa-zişii creştini nu sunt decât nişte unelte de mâna întâia sau a doua, cu acelaşi caracter cu al românilor şi al creştinilor dispuşi, după 1944, să se bată cu cărămida în piept - şi, pe alţii, cu cărămida în cap - ca fiind adepţi ai schimbărilor "în bine" ale unor stări de lucruri.***

Voi ăştia, care încercaţi să vă motivaţi acţiunile şi, în speţă, scoaterea însemnelor religioase din viaţa publică, printr-o "nemărginită dorinţă de justiţie" socială, nu vedeţi că sunteţi ridicoli profesând o astfel de motivaţie? Oare poporul român are mutră de prost? *Dacă nu vă scuipă lumea în ochi pe stradă, este pentru că nu sunteţi suficient de cunoscuţi, iar atunci când aţi devenit persoane publice, mergeţi cu limuzina!*

Ştie toată lumea că totul a pornit de la profesorul Moise, din Buzău.

De ce nu putea "tovarăşul" Moise (am precizat "tovarăşul" ca să nu creadă cineva că mă refer la profet) *să doarmă, se trezea noaptea transpirat, se îmbolnăvise de grijă, avea insomnii, nu mai putea să înfulece zdravăn la mese?*

De grija copiilor din şcoli, care erau defavorizaţi la cursuri prin prezenţa icoanelor creştine.

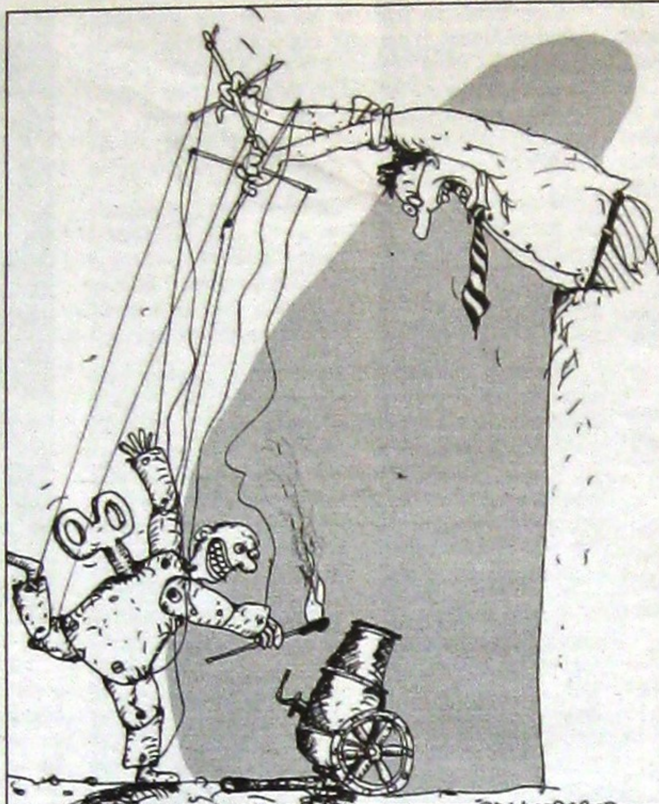
Trebuia să facă omul ceva.

Observase, de asemenea, cum copiii nu se puteau concentra la cursuri, absorbiţi de contemplarea icoanelor.

Dacă tov. Moise este adventist, cum se vehiculează zvonul, ştiu că la domniile lor nu se admit icoanele, dar nu cred că ar putea să fie. Totuşi nu voi uita că tov. Iliescu a avut în adventişti un sprijin electoral bine cunoscut în anii '90, odată cu decretarea liberelor de vineri de la prânz până luni, corespunzând cu Sabatul. O fi făcut-o pentru adventişti, o fi făcut-o pentru mozaici, cine ştie!

Ar fi prea lung să mă apuc şi să disec corul de lătrături şi scheunături care a urmat, ca la un semnal. Sunt convins că răsplata principală pentru acest demers va fi atribuită tov. Moise.

Nici nu se putea alege mai bine personajul. Nu a cerut-o Vladimir Tismăneanu, nu! A cerut-o un profesoraş de provincie, dovedind lipsa de implicare politică sau buna credinţă a unui om corect şi, eventual, simplu, exasperat de lipsa de perspective a elevilor săi, dominaţi, în mod negativ, de prezenţa icoanelor!



La mai mare, tov. Moise! Ţara recunoscătoare! Eşti un erou! Erou necunoscut? Nu! În curând, visurile tale de mărire şi de pricopseală se vor împlini! Nu mai eşti un fitecine, eşti tov. Moise, care a făcut, în sfârşit, ordine în România! Ai visat să ajungi în buricul Bucureştiului? S-a făcut! Şef pe undeva, bine plătit? Se face! Toate visurile tale secrete de frustrat vor deveni realitate!

Pe spinarea cui? Nu contează!

Tu ştii clar că în România guvernează legile democraţiei europene şi americane, comunitatea evreiască mai numără doar 10 – 15.000 de bătrâni, că şi cenuşa din vatră, cumpărată de străini, a fost atribuită printr-o licitaţie legală, că aceşti "străini" sunt austrieci, nemţi, americani, francezi şi alţii, că minorităţile conlocuitoare sunt crunt exploatate şi discriminate.

Dacă îl vei întreba de ce a "sărit în sus" o ţară întreagă la propunerea sa, îţi va răspunde cu seninătate (nu este acelaşi lucru cu senilitate precoce) că toţi greşesc!

Ascensiunea viitoare a tov. Moise va fi confirmarea tuturor argumentelor mele.

Îmi notasem toate fundaţiile şi asociaţiile bine sponsorizate şi pe conducătorii acestor organizaţii care au sărit în ajutorul tov. Moise; el a dat tonul şi ceilalţi au sărit într-un cor de hămăituri, mai puternice sau mai slabe, în funcţie de cuantumul finanţărilor şi sponsorizărilor; am renunţat în favoarea marelui analist politic Cristian Pârvulescu. Dacă tov. Moise se visează un viitor Pârvulescu, dom' Pârvulescu ce se visează? Parlamentar european?

Îmi cade în mână articolul domniei sale din "România liberă", din 25 nov. a.c.

Măi nea Pârvulescule, păi ce faci tu acolo mă face să cred că ai scris articolul "pe genunchi", între două staţii de tramvai. Ăştia de la "România liberă" au ceva cu alde matale: să-ţi pună în subtitlu ideea de "tiranie a majorităţii"? Apoi dă-te în fapt şi mărturiseşte că eşti adeptul dictaturii sau al totalitarismului! ***Democraţia era - până mai ieri, când să dai matale verdict - rezultatul voinţei majorităţii!*** Se pare că nu ai auzit de votul universal, care este baza democraţiei.

Ţi-au mai pus şi poza în ziar, de parcă nu eşti cunoscut ca un cal breaz! O făcuşi de oaie, măi nea! Mai şi pomeneşti aici de "tabăra deţinătorilor adevărurilor absolute" "manevrată cu dibăcie de minorităţi militante, ultraconservatoare". Parcă pari mai tânăr, nu cred că ai absolvit "Ştefan Gheorghiu", dar, după frazele-şablon ale limbajului de lemn cu care ne "cadoriseşti", cam aşa se pare.

Te citez iarăşi: "ultima redută identitară a unei colectivităţi afectate de tranziţie, religia, a devenit un reper permanent". ***Eşti, cumva, angajat să distrugi şi "ultima redută" a poporului român?*** Întrebare fără răspuns !

Altă catastrofă: *"religia s-a transformat, peste limitele sale, dintr-o credinţă privată într-o mega-ideologie"*. **Aş vrea să văd şi eu care ar fi bolovanul care ar putea să demonstreze măsura limitelor unei religii!** Domnul Pârvulescu descoperă sania! Nu roata, roata apare mai târziu, mult mai târziu. **Religia a fost, întotdeauna, o mega-ideologie, nu am transformat-o noi!**

Păi, când lansezi minciună după minciună şi prostie după prostie, cum să mai ţin eu televizorul deschis când apari cu figura ta de veşnic seminarist!

"Separaţia statului de Biserică a devenit atât de vagă, încât abia dacă se mai observă". **Trebuie să fii orb sau răuvoitor să nu observi**: "recomandarea ***Consiliului Naţional pentru Combaterea Discriminării***", *"reglementarea afişării simbolurilor religioase în şcoli"* (şi aici voi sublinia) *"este un prim pas spre recuperarea spaţiului public"*. ***Care ar fi paşii următori, d-le Pârvulescu, raderea bisericilor, tot din spaţiul public? Reîntoarcerea la creştinismul din catacombe?***

Vorbiţi de "recomandarea ***Consiliului Naţional de bla, bla, bla***, ce dracu' o fi consiliul ăsta "naţional": cine o fi, Parlamentul, Senatul? Păi Guvern dacă ar fi, tot îi trebuie aprobarea Parlamentului!

Consiliul ăsta este compus din oameni; ***să ştim şi noi cum îi cheamă, cine a ordonat şi plăteşte din banii noştri, cu simbrii grase, formarea acestui consiliu.* Să se facă publice motivaţiile existenţei acestui consiliu-fantomă!**

"Pieirea ta prin tine, Sioane!"

Eu, personal, mă bucur că poate s-o deştepta odată şi poporul ăsta batjocorit!

Veţi reuşi să scoateţi oamenii în stradă. Cine este atât de prost să îşi închipuie că, după zeci de ani de comunism, de suferinţă şi de frustrare, vom accepta măsurile anticreştine preconizate de aceiaşi călăi ai Bisericii, care, mai ieri, transformau bisericile în grajduri şi înlocuiau crucile cu stele în cinci colţuri! Pentru cele în *şase* colţuri mai aveţi de aşteptat. Până atunci, masele de creştini români vor deveni conştiente că singura soluţie este lupta şi nu trebuie cedat nici un centimetru din drepturile noastre milenare, pecetluite, încă o dată, cu sângele miilor de tineri asasinaţi de Iliescu & comp., în decembrie 1989.

Aţi uitat să vorbiţi de o cruce, domnule analist politic: crucea de pe Caraiman; îndeplineşte condiţia obligatorie de a se găsi în spaţiul public şi poate deveni "obiectul de lucru" al *Consiliului Naţional de bla, bla, bla!* Are un rol duşmănos şi vizibil discriminator. "Pe ea, că n-are gloanţe!" Veţi intra în istorie alături de alţi demolatori, blestemaţi până în veac!

P.S. Chestia cu Tocqueville se nimereşte ca musca în lapte. Dă bine să faci referiri de genul acesta, dar când se înţelege că Tocqueville ar fi descoperit democraţia acum două veacuri, parcă te simţi jenat, tu, ca cititor.

Nicador Zelea Codreanu








Reportaj

TÂNCĂBEŞTI 2006: PREZENT!

Cititorii revistei noastre au remarcat că *permanent organizăm diferite ceremonii cu ocazia comemorării martirilor legionari* care şi-au dat viaţa pentru binele ţării şi al neamului românesc: *cu regularitate au fost făcute parastase în memoria lui Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, şi Vasile Marin, pentru cei asasinaţi în septembrie 1939, când a fost distrusă întreaga elită legionară.* S-au organizat **pelerinaje**, în special pentru tineri, s-au depus flori şi s-au aprins lumânări la cimitirele din *Predeal, Râşnov, Râmnicu Sărat, Ţigăneşti* (unde îşi au locul de veci *Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu*), în comuna *Bălceşti* (la mormântul preotului *Dumitrescu Borşa*), la *Străuleşti* (unde odihnesc osemintele ultimului comandant legionar, dr. *Ionel Zeana*, cel care în faţa căruia am depus legământul de legionari), la Reînvierea, în Bucureşti (la mormintele fam. Zelea Codreanu), la sinistrele închisori *Aiud* şi *Gherla*.

Ziua de 29 noiembrie este zi de doliu în calendarul legionar, deoarece, în urmă cu 68 de ani, într-o noapte rece şi ploioasă, au fost asasinaţi, prin ştrangulare (!), ***Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii***, în pădurea Tâncăbeşti, aflată la jumătatea drumului dintre Ploieşti şi Bucureşti.

Nu a fost an, de la înfiinţarea *Acţiunii Române* şi până în prezent, în care să nu fie comemorată jertfa supremă a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a celor 13 camarazi ai săi, prin organizarea unei deplasări la locul tragicului eveniment şi printr-un parastas.



Transportul pe ruta Bucureşti – Tâncăbeşti şi retur, cu autocare, a fost gratuit, asigurat de Asociaţia Acţiunea Română şi Redacţia Cuvântului Legionar; alte maşini particulare cu legionari şi cu simpatizanţi au sosit de la Roman, Târgovişte, Ploieşti, Piteşti, Iaşi, Brăila, Craiova, Huşi.

Un mic *sobor de preoţi* a oficiat o slujbă de pomenire în faţa troiţei de lemn sculptate de meşterul Fane Georgescu , trecut şi el în veşnicie.

Cum troiţa din lemn nu se distingea prea bine, având în fundal trunchiurile copacilor pădurii, alături de aceasta Cuibul "Vestitorii" a turnat o mică fundaţie din beton în care a înălţat un catarg înalt de 6 metri în vârful căruia flutură un mare steag tricolor, şi a înlăturat lăstărişul din jur, atrăgând astfel atenţia trecătorilor asupra monumentului de la depărtare.

Multe buchete şi coroane de flori au fost depuse în memoria celor ce au pierit aici în tragicul eveniment ordonat de Armand Călinescu şi Carol al II-lea. Chiar şi Ilie Neacşu, preşedintele Partidului Stânga Unită, s-a plecat în faţa Şefului Mişcării Legionare şi a depus o superbă coroană de flori.

Ca şi în ceilalţi ani, desfăşurarea ceremoniei a urmat acelaşi tipic: simplu, la obiect, fără discursuri patetice (care chiar nu-şi aveau locul!), asemeni conduitei şi spiritului legionarului.

Nicador Zelea Codreanu a adresat câteva cuvinte participanţilor, *vorbind despre tradiţia de luptă a Mişcării şi datoria oricărui român de a lupta împotriva ofensivei actuale, fără precedent, lansate împotriva românismului.*

Apoi a făcut apelul martirilor asasinaţi în floarea vârstei şi rămaşi astfel pentru totdeauna tineri. Au fost strigate cele 14 nume, începând cu ***CORNELIU ZELEA CODREANU***, continuând cu *NICOLAE CONSTANTINESCU, ION CARANICA, DORU BELIMACE, ION CARATĂNASE, IOSIF BOZÂNTAN, ŞTEFAN CURCĂ, ION PELE, ION GRIGORE STATE, ION ATANASIU, BOGDAN GAVRILĂ, RADU VLAD, ŞTEFAN GEORGESCU, ION TRANDAFIR.*

După fiecare nume strigat, legionarii au aprins



câte o torţă, iar asistenţa a strigat în cor *„Prezent !"*, salutând cu braţul drept ridicat.

S-au cântat în cor versurile dureroase ale *Imnului legionarilor căzuţi: „Plânge printre ramuri luna / Nopţile-s pustii / Căci te-ai dus pe totdeauna / Şi n-ai să mai vii ..."*, şi apoi cele înălţătoare ale imnului



Mişcării: *„Sfântă tinereţe legionară cu piept călit de fier şi sufletul de crin..."*. Toţi, inclusiv asistenţa, cântă cu torţele aprinse şi cu braţul drept ridicat; dând onorul celor căzuţi pentru Neam şi Ţară; decanului legionar de vârstă, medicul Vasile Grigoriu (96 de ani), i se umezesc ochii.

La final s-a oferit o masă călugărească, cu iahnie de fasole caldă, pâine, vin, colivă şi mere.

Ceremonia funebră a fost, ca întotdeauna, dominată de tristeţe, aceasta fiind amplificată de *rărirea rândurilor veteranilor legionari: vârsta înaintată, bolile căpătate în timpul detenţiilor, sub regimul comunist, decesele fireşti, sunt cauzele împuţinării numerice a legionarilor.*

Tristeţea a fost atenuată de faptul că am văzut şi mulţi tineri, studenţi şi chiar elevi, care au filmat, au fotografiat şi au cumpărat revista noastră şi cărţi legionare de la un stand special amenajat. Interesul lor pentru a cunoaşte adevărata noastră istorie, mistificată decenii întregi, este, desigur, dătător de speranţe: **speram nu numai că schimbul de generaţii este posibil, ci şi ca *tinerii să continue* drumul trasat de Căpitan.**

E. Ghiocel

***

VERDE BRUMAR



Se-nchide iar Noiembrie-n vitralii
pieziş prin grâul Sfântului Andrei
cristalele se trag spre hibernalii
pe-al gerului strălimpede polei

dă zarea roată ascuţind pe stei
o pâclă ce se-aburcă pe fruntarii
şi stogurile prohodesc pe arii
şi toate-şi au în coasă un temei

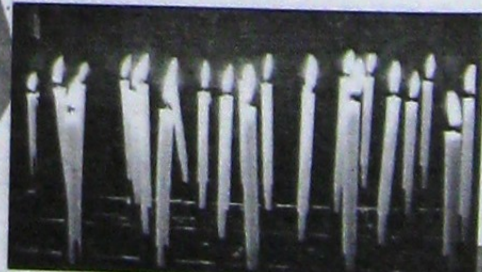
curg candele de ceţuri pe alei
cutremurând îngenuncherea sacră
se strâng prin codri lupi de geruri grei

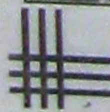
când ţara mută ca o verde faclă
smereşte-se Arhanghelului ei
la cap de iarnă priveghind o raclă.

30 nov. 2006

Cristiana Hâncu












CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (VIII)

(continuare din numărul trecut)

MOTTO: ***"Din zei de-am fi scoborâtori, / C-o moarte tot suntem datori** / Totuna e dac-ai murit / Flăcău sau moş îngârbovit / **Dar nu-i totuna leu să mori / Ori câne înlănţuit!"*** (GEORGE COŞBUC – *"Decebal către popor"*)

"Cuibul acesta de tineri era primul început de viaţă legionară. Era **prima piatră din temelie. Trebuia pusă pe pământ sănătos.**

De aceea nu am spus: <<Să mergem să cucerim România! Plecaţi prin sate şi strigaţi: S-a făcut o nouă organizaţie politică, înscrieţi-vă cu toţii într-însa.>>

N-am făcut un nou program politic, pe lângă celelalte zece existente în România, toate "perfecte" în conştiinţa autorilor şi partizanilor lor, şi nu am trimis pe legionari cu el să-l fluture prin sate, chemând oamenii să se alăture acestuia pentru a salva ţara.

Şi din acest punct de vedere ne vom deosebi fundamental de toate celelalte organizaţii politice, plus cuzismul. Toţi cred că ţara moare din lipsă de programe bune. Şi de aceea îşi alcătuiesc câte un program perfect închegat şi pleacă cu el să adune oameni. De aceea toată lumea întreabă: <<Ce program ai?>>

Ţara aceasta piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe. Aceasta este părerea noastră. Că deci, nu programe trebuie să creăm, ci oameni, oameni noi. Pentru că ***aşa cum sunt astăzi, oamenii crescuţi de politicianism şi infectaţi de influenţa iudaică, vor compromite cele mai strălucite programe.***

Acest fel de om, care trăieşte astăzi în politica românească l-am mai întâlnit în istorie. Sub domnia lui au murit naţiuni şi s-au dărâmat state.

Cel mai mare rău pe care ni l-au făcut evreii şi politicianismul, cea mai mare primejdie naţională *la care ne-au expus aceştia, nu stă nici în acapararea bogăţiilor solului şi subsolului românesc, nici chiar în tragica desfiinţare a clasei de mijloc româneşti, nici în numărul mare al lor în şcoli, profesiuni libere etc., şi nici chiar în influenţa pe care o exercită asupra vieţii noastre politice, deşi fiecare în parte sunt primejdii de moarte pentru neam.* Cea mai mare primejdie naţională stă în ***aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană, dând naştere acestui tip de om, creând această căzătură, această stârpitură morală: politicianul*** *care nu mai are nimic cu nobleţea rasei noastre; care ne dezonorează şi ne omoară.* **Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această ţară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna şi România se va prăbuşi, cu toate strălucitele programe** cu care "şmecheria" degeneratului va şti să ungă ochii mulţimilor nenorocite. Dintre toate relele pe care ni le-a adus invazia evreiască, acesta este cel mai îngrozitor!

Toate popoarele cu care am venit în contact şi ne-am luptat noi, Românii, de la năvălirea barbarilor şi până astăzi, ne-au atacat pe linie materială, fizică şi politică, lăsându-ne intactă fiinţa morală din care, mai devreme sau mai târziu, a izbucnit biruinţa noastră, sfărâmarea jugului străin. Chiar dacă s-au aşezat în număr mare peste noi, chiar dacă ne-au luat toate bogăţiile, chiar dacă ne-au stăpânit politiceşte.

Este pentru prima dată în istoria noastră, şi de aceea ne simţim dezarmaţi şi cădem învinşi, când Românii se întâlnesc cu un neam, care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele



proprii rasei IUDAICE cu care izbesc şi paralizează mai întâi instinctul moral al neamurilor, împrăştiind în mod sistematic toate BOLILE MORALE şi distrugând astfel orice posibilitate de REACŢIUNE.

De aceea piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este omul, nu programul politic. **Reforma omului, nu reforma programelor politice.**

"Legiunea Arhanghelul Mihail" *va fi, prin urmare, mai mult* ***o şcoală şi o oaste*** *decât un partid politic.*

Poporul român, în aceste zile ale lui, **NU are nevoie de un mare om POLITIC, aşa cum greşit se crede, *CI de un mare EDUCATOR şi CONDUCĂTOR***, care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, *el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui. (...)*

Tot ce-şi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, **mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz**, iată ce trebuie să ne dea şcoala legionară! (...)

Acest erou ieşit din şcoala legionară, va şti să facă şi programe, va şti să rezolve şi problema evreiască, va şti să dea şi o bună organizare statului, va şti să convingă şi pe ceilalţi Români; iar dacă nu, va şti să învingă, căci pentru aceasta este erou.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii; cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui." (pg. 237 – 239)

Vom crea un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască şi din care să se hrănească şi să crească omul erou.

Mediul acesta trebuie izolat de restul lumii prin întărituri sufleteşti cât mai înalte. Trebuie apărat de toate vânturile patimilor, care înmormântează naţiunile şi ucid indivizii.

După ce legionarul se va fi dezvoltat într-un astfel de mediu, în cuib, în tabăra de muncă, în însăşi organizaţia şi în familia legionară, va fi trimis în mijlocul lumii: să trăiască, pentru a învăţa să fie corect; să lupte, pentru a se învăţa viteaz şi tare; să muncească, pentru a se învăţa muncitor, iubitor de toţi cei ce muncesc; să sufere, pentru a se oţeli; să se jertfească, pentru a se deprinde cu depăşirea propriei lui persoane, slujindu-şi neamul.

Oriunde se va duce, va crea un mediu nou de aceeaşi natură. Va fi un exemplu. ***Va face alţi legionari. Şi lumea, în căutarea unor zile mai bune, îl va urma.***

Cei nou veniţi vor trebui să trăiască în respectul aceloraşi norme de viaţă legionară.

Toţi la un loc, în aceeaşi oaste, vor fi o forţă, care va lupta şi va birui. Aceasta va fi "Legiunea Arhanghelul Mihail". (pg. 240)

"(...) încă o linie în structura sufletească a legionarului: **vitejia. Fără aceasta un om este incomplet.** Pentru că, dacă ar fi numai drept, corect, iubitor, credincios, muncitor şi n-ar avea calităţi vitejeşti, cu ajutorul cărora să se lupte împotriva vrăjmaşilor nedrepţi, necredincioşi, neiubitori şi incorecţi, ar muri înghiţit de aceştia.

Iată-ne acum şi cu graniţele Mişcării noastre fixate. **Cu un capăt înfipt în pământul ţării şi cu celălalt în cer:** Arhanghelul Mihail şi Pământul strămoşesc." (pg. 244)

"Să fim amărâţi, îndureraţi, avem dreptul, dar un singur drept n-avem, acela de a pierde curajul şi de a lăsa arma jos". (RADU MIRONOVICI – citat de Corneliu Zelea Codreanu în "Pentru legionari" pg. 247)

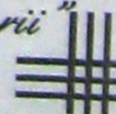
"Deci evreii care se bucură azi, crezând că a sosit ceasul stăpânirii lor, să afle că ***în ţara aceasta există un colţ, unde, la orice ceas din zi şi din noapte, o gardă veghează cu faţa la duşman***." (ILIE GÂRNEAŢĂ – citat în "Pentru legionari" pg. 248)

"Priviţi în ochi pe cel ce vine şi dacă în ochii lui veţi simţi că scânteiază vreun mic interes personal (fie material, fie ***ambiţie****, fie patimă,* ***trufie****), să ştiţi că* ***acela nu poate deveni legionar.***

Nici îmbrăcarea cămăşii verzi şi nici salutul nu sunt de ajuns ca cineva să devină legionar. Nici chiar înţelegerea "raţională" a Mişcării Legionare. Ci numai conformarea vieţii cu normele de viaţă legionară. Pentru că Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănţuire de argumente, ci o "trăire". ***După cum cineva nu este creştin dacă <<cunoaşte>> şi <<înţelege>> Evanghelia, ci numai dacă se conformează normelor de viaţă afirmate de ea dacă o <<trăieşte>>.*** " (pg. 249 - 250)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"



Spiritualitate românească

CUVÂNT CĂTRE CEI CE CAUTĂ ADEVĂRUL (II)

(continuare din numărul trecut)

Liturghia nu e spectacol, nu e concert, să poată veni orice spectator. Liturghia e o Taină pe care nu o pot înțelege decât cei botezați. Ceilalți au ochii minții închiși și nu pot înțelege cum trebuie această slujbă. *Cu secole în urmă ereticii nici măcar nu erau primiți la slujba Sfintei Liturghii.*

În zilele noastre nu se mai poate ține o evidență a celor care vin să ia parte la slujbele Bisericii. De aceea ereticii intră nestingheriți. Mai mult încă, îndrăznesc chiar să se împărtășească cu Sfintele Taine. Unii, fără spovedanie, iar alții după o spovedanie superficială.

Viața Bisericii nu o pot înțelege cu adevărat decât membrii Bisericii. *Chiar dacă ereticii găsesc tot felul de lucruri frumoase în Liturghie, aceasta nu înseamnă că li se descoperă Taina Liturghiei.*

Dumnezeu ar fi putut rândui ca slujbele creștine să fie ținute în locuri secrete, la care să nu ajungă nici un eretic. *Dar în Biserică aflăm cea mai sigură cenzură: chiar dacă vin toți ereticii și toți păgânii la slujbă, până ce nu vor lepăda rătăcirea, nu o vor înțelege cum trebuie.*

Important deci nu este doar să vii la biserică, important este mai ales în ce calitate vii la biserică. *Crezând altceva decât învață Biserica, nu te folosești nici pe tine si nici pe alții. Poate că acești alții se vor molipsi de modul tău superficial de înțelegere a credinței, și se vor îndepărta de Adevăr.*

Departe de mine gândul de a te da afară din Casa Domnului. Nu am o asemenea chemare profetică.

"Atunci de ce mă lași să înțeleg că mai bine nu mai vin la biserică?"

Aș vrea să înțelegi că degeaba vii la biserică atâta vreme cât refuzi să fii fiu al Bisericii.

Nimeni nu spune ca cei cu credințe diferite să nu mai vină la biserică. *Să vină, să caute adevărul Bisericii. Și, dacă vor înțelege că adevărul e în Biserică, să se lepede de toate rătăcirile lor* și să se spovedească. (Și cât de bine ar fi ca de acum înainte să nu mai vină la spovedanie cei care ascund greul păcat al ereziei...).

Nu e ușor să înțelegi că Adevărul e în Biserică. Îți va lua poate luni sau ani de zile. Dar acești ani, acest drum obositor, va avea o finalitate luminoasă. Pe când ereticii care se spovedesc ascunzând păcatul ereziei se afundă din rău în mai rău. La rugăciunile dinaintea spovedaniei, preotul spune că *"orice păcate veți ascunde, îndoite le veți avea..."* Înfricoșător lucru...

Aș vrea să îți precizezi credința. Nu față de alții, ci față de tine însuți. *Și, dacă vei ajunge la concluzia că Biserica greșește, cel puțin nu mai încerca să te numești creștin.*

M-ar durea sufletul să aflu că, citind aceste rânduri, un singur om ar renunța să mai vină la Biserică. Dar nu am putut prezenta adevărul altfel decât este. Nu l-am putut polei cu minciună.

Știu că există cititori care cred în reîncarnare pentru simplul fapt că nu există nimeni care să le spună cât de mare este această erezie. Pe acești cititori îi rog să asculte glasul Bisericii, și să lepede erezia.

Acești cititori spun: *"Nu contează atât de mult în ce credem, contează cum trăim. Important este să faci fapte bune, să fii bun, că Dumnezeu nu te judecă după ce gândești, ci după cum trăiești."*

Este adevărat că Dumnezeu te judecă după cum trăiești, **faptele fiind însă strâns legate de credință. *Modul în care credem ne modelează faptele, fie că suntem sau nu conștienți de acest lucru.*** *Dacă oamenii ar fi conștienți de aceasta, nu s-ar mai juca, nu și-ar mai permite să primească tot felul de credințe exotice, nu și-ar mai permite să își deschidă sufletele față de erezie.*

Unii spun că nu au nevoie de Biserică, pentru că au propriul mod de a comunica cu Dumnezeu.

Care este acest mod? Se roagă, mai aprind câte o lumânare, mai ajută câte un sărac. Sunt bune



aceste lucruri, dar se pierde din vedere ce este mai important.

Dumnezeu a vorbit cu oamenii față către față. Dacă Adam nu ar fi ales păcatul, dacă Adam nu ar fi ales neascultarea, oamenii ar fi vorbit cu Dumnezeu întocmai ca protopărintele lor. Dumnezeu a vrut să vorbească cu oamenii față către față, dar oamenii nu au știut să înțeleagă valoarea acestei binecuvântări. Dacă Adam nu ar fi păcătuit, și nu ar fi fost izgonit din rai, atunci oamenii ar fi trăit o viață plină de bucurie, plină de împlinire, o viață din care ar fi lipsit moartea, bolile și celelalte necazuri. Nu avem, deci, de ce să Îi reproșăm lui Dumnezeu că nu suntem altfel.

Un lucru care unora li se pare ciudat este că Dumnezeu, în marea Sa bunătate, în marea Sa dragoste, nu a creat un om perfect, un om care să nu cunoască răul și suferinta.

"De ce, Doamne, de ce?!!!"

"Pomul se judecă după roade, și Dumnezeu după creaturile Sale...", spun criticii care, văzând slăbiciunea umană, văzând neputința omenească, Îl judecă pe Însuși Făcătorul cerului și al pământului.

Dacă Dumnezeu ar fi creat boala, dacă Dumnezeu ar fi creat diavolii, dacă Dumnezeu ar fi creat durerea și tristețea, atunci poate că acești critici ar avea dreptate.

Dar boala nu a creat-o Dumnezeu. Pe draci nu i-a creat Dumnezeu. Răul și păcatul nu le-a creat Dumnezeu.

Atunci cine le-a creat, dacă nu El? Cine?

Toată lumea știe că Lucifer a căzut din cer, că, nemulțumindu-se să fie primul dintre îngeri, a vrut să fie mai măreț decât Dumnezeu. **Acești critici nu vor să înțeleagă că responsabilitatea căderii a avut-o Lucifer, ci consideră că "vinovat" este Dumnezeu**, că i-a dat posibilitatea de a alege răul. Tot ei spun că nu Adam este de vină că a căzut, ci de vină este Dumnezeu că i-a dat posibilitatea să cadă. **O simplă dezvinovățire: vinovatul principal dă vina pe alții.**

Omul a fost făcut de Dumnezeu astfel încât putea să nu se "strice" niciodată. **Omul a avut LIBERTATEA de a alege binele și răul.**

"Oare nu ar fi fost mai bine pentru noi să fim creați în așa fel încât să nu ni se dea ocazia să alegem între bine rău? De ce Dumnezeu nu ne-a predestinat la mântuire? De ce Dumnezeu le-a dat îngerilor ocazia să cadă din rai?"

De răspunsul la această întrebare depinde modul în care oamenii își trăiesc viața.

Și totuși, de ce Dumnezeu nu a creat un humanoid care să trăiască veșnic, fără a avea putința să cunoască răul?

În momentul în care așteptăm ca Dumnezeu să facă un astfel de humanoid, ar trebui ca noi să stăpânim veșnicia, să cunoaștem legile vieții și ale morții, să stăpânim viața. Nu putem fi ca niște copii care construiesc palate din cuburi, și se miră că aceste "palate" se dărâmă la cea mai fină atingere.

Cunoaștem noi legile vieții și ale morții, cunoaștem noi legile creației ca să judecăm dacă Dumnezeu a făcut bine sau nu ce a făcut?

Omul este o făptură liberă să aleagă între bine și rău. Măreția omului nu poate fi înțeleasă decât de către cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu: **în momentul în care creatura încearcă prin propriile puteri să își găsească un rost, se va îndepărta de rostul ei autentic.** Abia în momentul în care omul îl întreabă pe Dumnezeu care e rostul său în lume va putea primi răspunsul cel bun.

Cele două alternative sunt radical diferite: **nu poți ajunge la cunoașterea adevărului dacă nu vrei să primești această cunoaștere de la Adevărul Suprem, care este Dumnezeu.**

În momentul în care omul ia hotărârea de a face voia lui Dumnezeu, atunci mintea lui se luminează, se sfințește.

Omul care crede că a fost creat pentru a se bucura în veșnicie de binecuvântările dumnezeiești face totul pentru a împlini această înaltă chemare.

Omul a pierdut raiul. Firea sa a fost atinsă de păcat, a fost rănită de păcat. Pentru ca ușile raiului să se deschidă din nou, a fost nevoie ca Însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să vină în lume, să Se nască din Preacurata Fecioară, să arate oamenilor calea spre Cer și, mai apoi, să primească moarte pe cruce pentru mântuirea neamului omenesc.

Oamenii au auzit învățătura lui Hristos. Unii au refuzat-o, alții au primit-o, crezând că El este Fiul lui Dumnezeu.

Nu era însă de ajuns ca oamenii să afle acest adevăr.

Oamenii trebuiau să învețe să meargă pe calea mântuirii. *Tocmai pentru aceasta a apărut Biserica. Biserica este școala mântuirii.* Cine vrea să se mântuiască, merge să "învețe" la această școală. *Biserica este casa în care oamenii învață să se lupte cu patimile și cu poftele, învață să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu.*

Nu e de-ajuns ca un om să afle că Dumnezeu există pentru ca acel om să Îl și iubească pe Dumnezeu.

Mulți oameni spun că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar această dragoste este superficială, este mai slabă decât "dragostea" lor de păcat.

Este adevărat că mulți oameni consideră Biserica drept o instituție religioasă care nu are alt scop decât să manipuleze oamenii pentru a-i stoarce de bani, prin diferite biruri ocazionale, de la botez și până la îngropare, de la pomelnic până la sfeștanie.

Dar diavolul este cel care oferă o asemenea imagine a Bisericii: diavolul nu vrea ca oamenii să creadă că Biserica este Trupul lui Hristos. Se luptă din răsputeri pentru a-i convinge să aibă o imagine deformată a Bisericii și să stea departe de acoperământul ei. Le arată "punctele slabe" ale Bisericii si le propune el însuși o altă cale spre Dumnezeu.

Dar oare, dacă unii creștini și unii clerici sunt păcătoși, Biserica este păcătoasă?

Crezul pe care îl rostesc creștinii spune răspicat: *"Cred întru una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică..."*. **Biserica este sfântă, chiar dacă unii dintre fiii ei păcătuiesc.**

A crede că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și a nu crede că Biserica este Trupul Său înseamnă a batjocori adevărul.

În Biserică oamenii învață să guste raiul: *prin Biserică oamenii trăiesc în Cer.*

Biserica ne crește în Dumnezeu. *În Biserică învățăm să ne rugăm, prin Biserică luăm iertare de păcate și puterea de a pune în fiecare zi început bun mântuirii.*

Cine crede că Biserica de astăzi e diferită de Biserica pe care a întemeiat-o Hristos, Îl hulește pe Hristos.

Cum?

Spunând că Domnul nu a fost în stare să zidească o Biserică pe care să nu o dărâme nici timpul și nici porțile iadului.

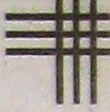
(continuare în pag. 12)

VASILE DANION

- Extras din site-ul www.sfaturiortodoxe.ro -





FALSUL RĂZBOI AL ICOANELOR: DISCRIMINARE SAU TRIBALISM?

1. INTEGRALIZANȚI MAI CATOLICI DECÂT PAPA

De aproape 1.300 de ani, de la redutabilii împărați bizantini Leon III Isauriotul și Constantin II Copronimul, spiritul iconoclast n-a mai bântuit prin Balcani cu atâta furie.

După cele aproape două luni de polemică în tir continuu prin mass-media, realizăm, în sfârșit, că efectul s-a produs, desigur, pentru că, în ritm tribalist, ne apropiem vertiginos de termenul „Integrării", și nu doar de Sfintele Sărbători. Și întrucât, de An Nou, „Integrarea" coincide și cu „Epifania", ca să-și redecoreze calendarul cu ea și s-o atârne-n cui, românul își așteaptă „Sărbătoarea" la pătrat.

În preajma acestei copioase inflații de festivism care ne așteaptă la proximul soroc situat atât de semnificativ între „Integrare" și „Bobotează", iată că și societatea românească, preintegralizantă în exces, s-ar cuveni, mai ales acum, să fie din belșug „aghezmuită cu agheazma bunului simț", cum spunea Iorga, într-un text uitat (și, din păcate, de mult prea tristă amintire).

Aflându-se Țara la cap de iarnă, așadar, iată cum viscolește cu dezbateri chiar și-n acest decembrie mult mai clement ca de obicei. Dilema bântuie cu zel integrator și, desigur, perplexitatea ultimă ne-o rezervă, iar și iar, tot același profitabil complex victimal al minoritarului: mult hulita discriminare a aproapelui nostru vulnerabil, veșnicul intempestiv.

Dar oare cine pe cine victimizează la noi, hic et nunc, aici și acum?

Desigur, cultul Sfintelor Icoane, expuse prea ostentativ prin clase, pe coridoare, prin școli și prin spitale, semnul Sfintei Cruci pe ambulanțe și la intrarea în farmacii ori pe turla bisericii din cartier. **Toate aceste însemne prezente ale identității noastre etnice și spirituale hărțuiesc și traumatizează iremediabil, pasă-mi-te, nici mai mult nici mai puțin decât libertatea de conștiință a unei minorități discriminate excesiv.**

Și pentru a elucida acest ciudat complex victimal, dogmatic vorbind, ar trebui, în primul rând, semnalată ***natura evident neoprotestantă a tuturor acestor obiecții revendicative.***

Cine le poate lua însă în serios în acea Europă spre care ne îndreptăm și în contextul căreia există poate alte inconveniente, dar, în mod cert, tensiunile din raporturile interconfesionale se află eradicate de mai multe secole. Franța, Germania și Ungaria chiar sunt receptacole care includ importante consecințe ale succesivelor reforme, amintirea *campaniilor antihughenote, a Nopții Sfântului Bartolomeu ori a radicalismului luteran revendicator*, pe câtă vreme la noi, **marele bloc ortodox n-a experimentat niciodată, diacronic vorbind, violența unui atare conflict.** ***Cine poate crede atunci că, tocmai la noi, ortodoxia ar putea scurtcircuita idiosincrazic atâtea sensibilități minoritare***, declanșând un adevărat șoc de tribalism antieuropean și antitolerant pe care recenta campanie iconoclastă îl opune spiritului continental, fundamental pacifist și integrator.

În pură tradiție românească, închinarea la icoane precum și expunerea lor e o faptă de evlavie care exprimă încadrarea credinței în spiritul ritului oriental, încetățenit în regiunea de Răsărit a Europei (la ortodocși și la greco-catolici) și, în parte, și pe puntea dintre cele trei continente, Europa, Asia și Africa și care poartă denumirea de rit bizantin sau constantinopolitan.

În descendența ei, această practică nu poate fi decât benefică, din punct de vedere spiritual, întregului ansamblu al societății, marcând chiar, și pentru outsider-i, o afirmare și asumare emblematică a identității etnice și spirituale ultime, prin forța religiozității tradiționale, trăite după un obicei secular.

Pe steagurile de luptă ale lui Ștefan cel Mare existau icoane. Ele deschideau și mai deschid încă, în popor, toate riturile procesionale. Actul de naștere al Legiunii Sfântului Arhanghel Mihail a fost veghea la icoană. Până și versurile lui Andrei Mureșanu din imnul nostru național cuprind un distih („Preoți cu crucea-n frunte/ Căci oastea e creștină) pe care, oricum, actuala campanie neoiconoclastă nu-l poate desființa fără riscuri grave de atitudine antinațională.

Dilema păstrării sau desființării acestor însemne de identitate a existat, desigur, și în tot restul Europei, de fiecare dată, însă, s-a soluționat în sens pozitiv. **În Italia, la 15 febr. 2006, Curtea Supremă de Justiție a respins solicitarea de eliminare a crucifixului din școlile publice, motivând că acestea reprezintă un simbol al valorilor creștine care stau la baza societății și precizând că, din acest punct de vedere, crucifixul poate avea o valoare simbolică și educațională, indiferent de religia elevilor. În Grecia, însăși Constituția și legile țării prevăd prezența publică a simbolurilor religioase creștin-ortodoxe. E vorba, deci, nu doar de paralelism și similitudini, ci de precedente legislative.**

Acesta este și cazul României. Reintroducerea icoanei, după enorma elipsă a practicii religioase din perioada comunistă, a fost un act spontan, neinstituit legislativ. Prin inițiative locale, directorii centrelor de învățământ, în consensul tuturor, puteau chema preoți pentru sfințirea incintei și a icoanelor pe care le instalau în clase. Această inițiativă s-a generalizat numai și numai prin acord unanim. Așadar, o revocare a acestei hotărâri obștești nu mai este posibilă decât simetric, printr-o inițiativă similară, și tot în consens unanim; ea nu se poate retrage doar prin emiterea unei dispoziții legale, nefiind, inițial, un fenomen impus în acest mod, așa cum este, de pildă, obligativitatea studierii religiei ca obiect de învățământ indiscutabil.



ARHANGHELI ICONARI

Doi iconari ai verdelui din ierburi
dintr-un tărâm de smirnă și de pin
se zugrăvesc în ritul bizantin
planând prin sideralele fiefuri

icari ai slavei dioscuri divini
ai monogramei cristice sfinți herculi
spadă și crin bifurcă-ntr-un tubercul
îngemănați pe-același caolin

doi Îngeri paladini din alte evuri
se scriu într-o icoană cum îi știm
mai aurind stelarele gherghefuri

boltita lor aripă scut creștin
caligrafii smerite ori reliefuri
ne zugrăvească și pe noi amin.

Cristiana Hâncu

2. MOISE BEZBOJNICUL FAȚĂ CU IDOLATRIA

În anii mei de studenție, aproape toți profesorii noștri de marxism aveau fiecare câte o curioasă particularitate onomastică: pe unul îl chema Golu, pe altul Topor, pe altul Hoța. Celui care nu o avea i se inventa. *Unuia, de pildă, școlit la Moscova și având cerc de ateism, i se zicea „Tache* ***Bezbojnicul****",* **după cea mai clară etimologie slavă *(bez =fără; Bog=Dumnezeu).***

Din fericire, toți au cam dispărut din peisaj, nu însă înainte de a-și fi mandatat avatari.

Unul dintre ei ar fi și ***MOISE Bezbojnicul***, școlit, evident, tot prin crângurile marxismului și **care se ocupă, într-o școală din BUZĂU, tot cu nobilele științe socio-umane.**

El este, așadar, recenta vox clamantis in deserto a ***noii iconoclastii.***

Ce îl discriminează? – Prezența permanentă a icoanelor și a crucilor în școli.

Ce afirmă el, în culmea revoltei?

Conform unui studiu pe care l-ar fi întreprins și care apare menționat în „Evenimentul zilei", „elevii ar fi fost amenințați prin școli că, dacă intră într-o biserică adventistă «dă tractorul peste ei». De asemenea, o profesoară le-ar fi spus elevilor că Dumnezeu îi iubește numai pe ortodocși, la oră participând și două eleve care aparțin confesiunii evanghelice."

Mobilurile pledoariei sale pro-domo sunt mai mult decât limpezi, cu toate că *bezbojnicul* se mărturisește a fi ortodox pe la numeroasele interviuri pe care le acordă. ***Programul său doctrinar revendicativ este însă mai mult decât transparent, e radicalizat în stil neoprotestant și e, cel mai probabil, de tip adventist. În interiorul acestui „cult" (până nu demult desemnat, mai corect, drept sectă) nu sunt neobișnuite cele mai felurite deghizări*** de captatio benevolentiae în scopul racolării de adepți neofiți. Cine n-a văzut de pildă patrule de adventiști zombizați și robotizați pe la răspântii, etalându-și materialele propagandistice și pe care, dacă îi întrebi binevoitor, ce sunt, răspund că „instructori de sănătate". Dacă însă ai curiozitatea să privești și contracoperta vreuneia dintre publicațiile pe care le cărăușesc, ai surpriza să-ți zâmbească de pe ea însăși Helen White, clarvăzătoarea sectei. ***Și cum respectiva tactică disimulatorie nu-i de lepădat, probabil că și Moise i s-a conformat prompt.***

Stricto sensu, s-a executat lansând în dezbatere publică, administrativă și legislativă oportunitatea expunerii permanente în spațiul lectiv a însemnelor religioase general admise de către comunitățile creștine tradiționale. **Și cum romano și greco-catolicii, pe de-o parte, acceptă și venerează aceste însemne, iar pe de alta, permanentizarea în spațiul de lucru al unui ateu sau liber-cugetător a unei icoane, nu-i poate prilejui decât, cel mult, o reacție de indiferență, nu mai rămâne, într-o posibilă inventariere a cauzelor, decât punctul de vedere cel mai fixist și mai abuziv, desprins din trunchiul neoprotestant.** *Într-o posibilă diagramă a spațiului confesional românesc, aceasta e singura atitudine din perspectiva căreia nu doar cultul icoanelor și al Crucii, ci și, subiacent și al sfinților e respins cu maximă virulență,* ***taxat drept idolatrie și abolit în întregime, în litera unei interpretări aberante*** a interdicției decalogului: Să nu-ți faci ție chip cioplit ca să te închini lui.

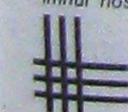
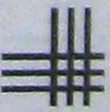
„Am început acest demers din 2001, adică din primele zile de când am devenit cadru didactic. Mi-am dat seama că e o problemă deosebit de importantă, știind ce face interpretarea greșită a religiei în lume. *Amintiți-vă momentul 11 septembrie 2001, amintiți-vă toată istoria lumii în care, pe motive religioase, ne-am omorât, ne-am tăiat capetele, am violat femei, am omorât 6 milioane de evrei*" – **spune Moise.**

În chip paradoxal, referindu-se la același moment 11 septembrie 2001, Anne Graham, fiica unui celebru pastor protestant, îi răspunde lui Moise cu o interpretare diametral opusă: *„Dumnezeu n-a făcut decât să se retragă cavalerește. Cum am fi putut aștepta să ne dea binecuvântarea și ocrotirea Sa, când L-am izgonit și l-am cerut să ne lase-n pace."*

Iconoclaștii și iconodulii, aflați vreme de mai bine de un veac, în îndepărtatul Bizanț, pradă celui mai barbar conflict interconfesional, iată că revin în forță și în actualitatea noastră cea mai strictă, la răscrucea dintre discriminare și tribalism (în sens de grup disociat prin practici rebarbative de ansamblul social).

(continuare în pg. 14)

Cristiana Hâncu, București




Corespondență

CINE ESTE TRAIAN BĂSESCU?

(continuare din numărul trecut)



Este *un evreu care-și ascunde identitatea sa național-rasială, și o slugă servilă a sioniștilor*, **promotor al intereselor evreiești** în România și în lume, chiar în dauna intereselor românești.

Ofițer de Securitate, pe timpul lui Ceaușescu, pe când comanda cel mai mare petrolier românesc, protejat de Flota a 6-a a S.U.A., alimenta cu petrolierul său Armata de Sud a Israelului, care invadase sudul Libanului.

Este acolitul C.I.A., dar și a Sörös & Comp.

În 1981 era informator al Securității, ca apoi, în 1984 să devină informator în rețeaua "Centrului de Informații Externe" al Securității în subordinea col. Silvian Ionescu, în cadrul Direcției I. În 1987 este numit șef al Agenției Economice NAVROM din Anvers, Belgia, sub directa coordonare a aceluiași Silvian Ionescu.

Odată cu lovitura de stat din decembrie 1989, se alătură evreului Petru Roman, mai întâi în FSN, apoi în ***PD – primul partid evreiesc din România*** – condus de evreii clandestini.

Odată ce a avansat politic, s-a implicat tot mai mult și în afaceri. Începutul a fost vânzarea pe nimic a flotei României către unii prieteni evrei mascați în spatele unor firme norvegiene. În *Registrul Comerțului Constanța*, **familia Băsescu apare cu 8 firme, Traian Băsescu fiind acționarul principal. Iată firmele:**

- *S.C. PROD CROS SR* (înființată în 1994; asociați Maria Băsescu 20%, Mircea Băsescu 41% și Anca Luciana Ivașcu 39%) - fabrică de înghețată. Firma a achiziționat în 1994 fabrica de înghețată, printr-un credit extern luat prin Banca Agricolă, credit pe care nu l-a returnat în totalitate, restanțele de plată fiind ulterior preluate la datoria de stat. Înghețata se numește *ELION*;
- *S.C. A.M.C. CROS SRL* (înființată în 1994; aceeași asociație același sediu) – produce lactate și brânzeturi;
- *S.C. STAR SEA CO* (înființată în 1991);
- *S.C. STAR MARINE SRL* (înființată în 1992) – produce înghețată;
- *S.C. TRITON COMPANY SRL* – 1994 – asociați: *Traian Băsescu*, Paul Brânză, Dorel Popa, D-tru Ionescu; obiectiv activ: reparații navale;
- *S.C. ICE AGE SRL* - deținută integral de *Raluca Băsescu*, are sediul în Zona liberă Constanța Sud și se ocupă cu manipulări de bunuri;
- *S.C. MIRAL AND CROSS SHIPS SUPPLY SRL* – 2001;
- *SC M.B. CONSULT COMPANY* – 2002 – consultanță în afaceri.

Ca primar al Capitalei, a demolat chioșcurile micilor afaceriști. Motivația: sumele foarte mari primite de Traian Băsescu pentru campania electorală din 2000 de la două mari firme: CAREFFOUR și BILLA.

Tot el a fost acționar al firmei *SC STIROM SA PRAHOVA*, ce a avut un rol important la falimentarea băncii Credit Bank. De falimentul Credit Bank se leagă numele mai multor lideri ai PD, în frunte cu Radu Berceanu: Petre Partal, Adrian Videanu, etc..

A acordat fără licitație lucrări de modernizare și asfaltare a drumurilor, exclusiv câtorva firme apropiate lui, a închiriat 648 de wc-uri ecologice a căror întreținere costa 7 miliarde de lei lunar.

Prin libanezi „creștini" Nassar și Ghadban, agenți ai Mossad-ului, intră în colaborare – indirectă – cu celebrul serviciu secret al Israelului.

E implicat alături de evreul Victor Babiuc la preluarea Fabricii de Zahăr "Bod" de la Brașov, de către oamenii ai PD –ului.

În septembrie 2005, ca președinte al României, pleacă în SUA, într-o vizită organizată de evreul Răzvan Ungureanu. Acolo are întâlniri cu toate marile organizații evreiești mondiale, afiliate mișcării sioniste: *Anti–Defamation League, American Jewish Committee, B'nai B'rith International, World Jewish Congress* etc..

Cu așa președinte, vai de noi! „Fiecare popor are conducătorii pe care-i merită"!

NOTĂ: Informațiile despre Traian Băsescu le-am luat din cartea lui Cornel Dan Niculae: *„Politica Filo-sionistă a României în fața Europei și a lumii"* apărută la Ed. Carpatia.

Emanuel Ștefaniu, Craiova

***

MANIFEST LEGIONAR

Căpitanul s-a întors în
Viața românească, să-l întâlnească azi
Românii în lumină.
Corneliu Zelea Codreanu urcă în trenul dimineții
Să călătorească pe drumul de fier al istoriei.
Căpitanul urcă în turnul gloriei
Să privească panorama Cetății de Scaun unde a fost
Voievod Mihai Viteazul,
Se duce sub fereastra religiei
Să respire aerul istoriei scrise cu
Sabia de Ștefan cel Mare și Sfânt,
Să-și scrie numele pe
Hârtia eternității unui vis legionar.
În zori se duce pe aleea Legiunii
Arhanghelului Mihail
Să-și întâlnească camarazii.

Corneliu Zelea Codreanu este pentru noi prințul medieval
Ce a luptat în epoca modernă cu sabia de aur pentru
Adevăr și dreptate.
Astăzi să-i aducem Căpitanului crini albi și o cunună cu
Sânziene să le respire parfumul din orizontul unui sfânt.

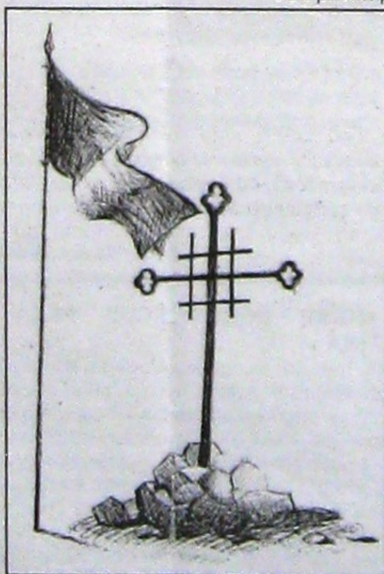
Intru în catedrala neamului românesc să sărut icoana,
Să ascult cum clopotele Istoriei în prezent încă bat,
Să știu că în orizontul legionar pe
Piatra camarazilor uciși de jandarmi
O flacără vie s-a aprins.
Lumina Învierii strălucește pe icoana cu spini a lui
Iisus Hristos,
Să o privească Corneliu Zelea Codreanu
De sub fereastra deschisă în cer,
Când apare asfințitul roșu în tunelul timpului.

Mama Căpitanului se așează la masa umbrelor sub
Un cireș înflorit să citească o scrisoare scrisă în
Închisoare de Corneliu Zelea Codreanu, să-i fie dor de
Privirea lui strălumінată într-o grădină.
Din ochi îi cade o lacrimă pe față în penumbra ce
Urcă pe-o frunză de laur.

Lângă ea se află camarazii legionari în orizontul puterii
Regale, unde-i aprinsă candela Învierii lângă
Vaza cu crini albi înflorită într-o epopee.

Corneliu Zelea Codreanu este viu în inima românilor
Ce-l așteaptă să se întoarcă din pădurea morții
Să le vorbească despre cer și pământ, și despre iubire.

A răsărit o stea pe drumul albastru cu îngeri și demoni.
Să-l privim astăzi pe viteazul Căpitan,
Să-i ducem, cu toții, crizanteme galbene și
Garoafe roșii la monumentul libertății, construit
In memoriam pentru el pe platoul verde înverzit în nemurire.
Să-i privim portretul așezat pe peretele albastru
În casa timpului,
Să strălucească în viața românească pe
Altarul lui Iisus Hristos în Sărbători.

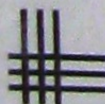


Deschid albumul de artă să o privesc pe
Mama Căpitanului lângă fiul ei,
Să-i descopăr seara, când urcă amândoi de pe
Treptele luminii pe o mare terasă.
Sub luna ce urcă în galaxia apelor ei
Privesc sabia dreptății așezată pe scaunul negru
Să lumineze poporul român în
Sate medievale și în orașe latine.

Pe pământ și în univers se anunță furtuna
Prin ploi cu gloanțe și fum când
Se întunecă vremea frumoasă.

A coborât luceafărul pe muntele gloriei
Să-i lumineze pe românii legionari.
Să-i descoperim, azi, în testamentul scris pentru
Crucea de aur așezată pe
Icoana Legiunii Arhanghelului Mihail *mâine*.

Emil Perșa, Cluj








ITINERAR SENTIMENTAL (II): TATAR BUNAR – CETATEA ALBĂ

(continuare din numărul trecut)

TATAR BUNAR



Începe să plouă şi intru într-o cofetărie amărâtă ca să beau un suc şi să mănânc gogoşile cumpărate la Ismail. Afară iar sunt acostat şi întrebat dacă nu am ceva de vânzare şi dacă nu vreau să primesc hrivine (moneda lor) pe dolari.

La 50 de metri de autobuz, văd un monument masiv, din fontă, reprezentând multe trupuri încruntate şi dezgolite, cu pumnii ridicaţi ameninţător către cer, alături de acestea aflându-se soldaţi cu baioneta în poziţie de atac, gata să o înfigă în trupurile încovoiate.

Inscripţia de lângă baza monumentului este în limba rusă, nu înţeleg, fireşte, ce scrie, dar văd în text **anul 1924**. *Deduc repede că este închinat "eroilor" care au declanşat* ***revoluţia din Tatar Bunar*** *în anul respectiv, care avea drept scop* ***extinderea răscoalei în toată Basarabia şi alipirea ei la colosul roşu din răsărit.***

"Revoluţia" a fost, din fericire, un eşec, urmată de arestările a câtorva sute de răsculaţi.

Evenimentul a fost mult mediatizat în Europa, dirijorul acestei orchestre fiind scriitorul francez Henry Barbusse. Îmi amintesc că, în urmă cu mulţi ani, am avut în mână o carte în limba franceză, scoasă la Praga în 1925, pe hârtie velină, cu zeci de fotografii cu *oameni în zdrenţe, dar cu cizme*, cu bărbi lungi, care reprezentau pe *insurgenţi*, alături de instrumente de tortură ca: bice, lanţuri, cleşti, chingi şi altele care puteau concura cu cele ale Inchiziţiei. **Cartea era subvenţionată de aparatul de propagandă sovietic**, menită să arate lumii atrocităţile comise de România burgheză "împotriva celor însetaţi de libertate".

Tot în 1924 ruşii au înfiinţat, pe malul stâng al Nistrului, Republica Autonomă Moldovenească, care, printre altele, pe prim plan, cerea alipirea la ea a întregii Basarabii.

Noi aproape că am stat cu mâinile în sân. Cu excepţia ziarelor vremii, care au prezentat obiectiv tragicul eveniment, soldat şi cu morţi, am ripostat la acuzele imaginare şi mincinoase ale autorităţilor sovietice cu o debilă broşură, fără fotografii, fără exemple convingătoare, scrisă de Gh. Tătărescu, viitorul prim-ministru al României, şi redactată şi în limba franceză. Broşura, de cca. 20 de pagini, câteva decenii mai târziu, a fost un act de acuzare la procesul intentat de comunişti fostului premier al ţării, condamnat la mulţi ani de închisoare.

Cred că monumentul, lipsit de flori şi înconjurat de bălării, nu mai prezintă nici un interes din partea localnicilor, care au astăzi cu totul alte aspiraţii (de ordin material şi nicidecum politic).

SĂRATA

A doua escală o facem în comuna Sărata. Aşa s-a numit localitatea când era un teritoriu românesc, aşa se numeşte şi acum, când aparţine Ucrainei. Comuna era locuită de colonişti de origine germană, oameni gospodari, civilizaţi. Era una dintre cele mai prospere comune din Bugeac. Dar în 1940 locuitorii ei au plecat în corpore în Germania, ademeniţi de promisiunile lui Hitler. Puţinii nemţi care au rămas, au fost arestaţi în luna Iulie a anului 1941, după declanşarea războiului, ca "fascişti", iar casele, cele mai multe, au fost arse de Armata Roşie în timpul retragerii.

Tot aici, la Sărata, a fost o mare tabără militară, unde legionarii au fost instruiţi şi au format batalioane care au luptat pe frontul de răsărit. Tabăra a fost vizitată în vara anului 1941 de către Ion Antonescu.

Din nou la drum, după un scurt popas de douăzeci de minute, la bufetul din staţie, intitulat "Călătorul", unde am băut o cafea. Şoseaua străbate o câmpie nesfârşită, multe din loturile de pământ sunt nelucrate, aflate în paragină, satele sunt rare, pădurile lipsesc cu desăvârşire.

CETATEA ALBĂ

Scot carneţelul de notiţe şi recitesc cele extrase din Enciclopedia României referitor la judeţul Cetatea Albă.



Era al treilea judeţ din ţară ca mărime, dintre cele 72 existente atunci, fiind devansat doar de Tulcea şi Timiş, având o supraf. de 7595 kmp, dar cu o populaţie foarte mică, de doar 340.000 de locuitori, răspândiţi în nu mai puţin de 214 sate.

Am cunoscut de tânăr câteva persoane care au trăit în Cetatea Albă până la invazia ei de către ruşi în 1940. Erau oameni intelectuali cărora le tremura glasul şi li se umezeau ochii când vorbeau de locurile pe care au fost obligaţi să le părăsească. Numitorul lor comun, evocat adesea, era bogăţia locurilor: nimeni nu-şi avea grija zilei de mâine, liniştea şi respectul faţă de celălalt făceau parte din "cei şapte ani de acasă".

Un prieten cu care jucam tenis, trecut demult în lumea umbrelor, îmi spunea de armonia care exista în oraşul cu cele mai multe etnii din ţară, Cetatea Albă: în afară de români, trăiau aici şi ruşi, ucraineni, lipoveni, evrei (foarte mulţi), greci, turci, tătari, bulgari, găgăuzi, italieni, nemţi (în număr mare), armeni, francezi şi chiar elveţieni grupaţi în jurul comunei Sobe, ale cărei vinuri erau renumite în toată ţara. Petrecerile se ţineau lanţ, erau două hale de peşte, una care comercializa peşte proaspăt din Limanul Nistrului, iar cealaltă, peşte din Marea Neagră; fructele şi legumele se vindeau nu cu kilogramul, ci cu găleata, iar pepenii nu cu bucata, ci la grămada mare; carnea de pasăre se găsea şi în oala celui mai sărac ţăran.

Înainte de a pleca în această excursie am vorbit cu o sculptoriţă octogenară, care îşi are atelierul pe strada mea, elevă a maestrului Medrea, care, când a auzit că voi vizita locurile copilăriei sale, a început să plângă: tatăl ei, dr. Smolenski, avea în acele locuri un sanatoriu care îi purta numele. Mi-a vorbit de şi de celelalte spitale, cel militar şi cel evreiesc, de cele 7 biserici ortodoxe, de evlavia cu care se sărbătorea Crăciunul şi Paştele, de biserica armeană şi de cea catolică, de lăcaşul baptist şi cel luteran, de cele 4 sinagogi şi de ... aeroportul cu avioanele LARES, care făceau curse regulate la Bucureşti, de cele 10 licee, care mai de care de ţinută, şi, mai ales, de staţiunile balneare aflate pe malul Mării Negre. Staţiunea BUDACHI era cea mai mare şi avea, la rândul ei trei aşezări: Sat, Cordon şi Casa, o fâşie lungă de 10 km şi lată de 20 m ce înainta în mare. Staţiunea Burnas era frecventată mai ales de evrei, şi avea chiar câteva hoteluri în afara vilelor. Staţiunea Bugaz era cea mai elegantă, aici se dăduse în folosinţă un modern sanatoriu care avea şi un cazinou (!). Celelalte staţiuni erau: Sobalat-Sergheşti, Zolocari, Sabe (aceasta era preferată de nemţi, francezi şi elveţieni), iar Achembet, mai nouă, începuse să prindă contur.

Dar să revin la prezent.

Seara am ajuns în oraş şi autobuzul ne-a dus direct la singurul hotel, o construcţie recentă care se numea - nici nu se putea altfel! - "Nistrul". Nu am zăbovit însă în cameră, ci am ieşit de unul singur la plimbare. Un miros puternic, de nuanţă marină, m-a făcut să realizez că hotelul era amplasat chiar pe malul Limanului Nistrului care, la Cetatea Albă, are peste 10 km lăţime. Nici ţipenie de om pe mica alee paralelă cu apa; în depărtări, pe malul celălalt, ardeau luminile oraşului Ovidopol. Iar cad pradă gândurilor şi-mi amintesc de romanul lui Radu Tudoran, "Un port la răsărit", a cărui acţiune se petrece în oraşul Cetatea Albă, personajul principal fiind comandorul Maxim.

A doua zi dimineaţa, în holul hotelului, am avut o surpriză tare plăcută: într-un colţ, unde se vindeau ilustrate, presa şi mici obiecte artizanale, o doamnă slăbuţă, cu părul alb, m-a întrebat din ce oraş din România sunt. S-a recomandat cu numele de Marinescu şi mi-a spus, cu tristeţe în glas, că era singura româncă din oraş şi că se bucură când are ocazia, foarte rar, să converseze în limba maternă. Avea un frate care locuia în Bucureşti, cu care se vedea foarte rar; prietenii dânsei erau numai ruşi şi ucraineni. Pensia mică, dar sigură, şi casa cumpărată aici, ca şi vârsta înaintată, o determinaseră să rămână în Cetatea Albă, neavând curajul începerii unei noi vieţi. Mi-a indicat ce anume puteam vedea în oraş.

Primii paşi i-am făcut spre obiectivul major: ***Cetatea***, construită de genovezi în Evul Mediu, reconstruită cu ziduri extraordinar de masive de către **Ştefan cel Mare**. În 1484, Cetatea Albă a fost cucerită, prin surprindere, de către Baiazid al II-lea, turcii denumind-o Akkerman şi rămânând aici, în raiaua cu acelaşi nume, până în 1812. Ştefan cel Mare nu s-a putut consola niciodată de pierderea acestei cetăţi pe care o numise, cu drept cuvânt, "***cheia Moldovei***".

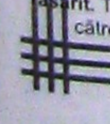
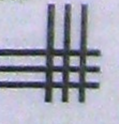
Spre plăcuta mea satisfacţie, cetatea arăta foarte bine şi fusese restaurată radical: zidurile erau curăţate de patina vremii, şanţurile care o înconjurau fuseseră adâncite şi taluzate, poarta şi puntea de la intrare erau noi, din bârne groase de stejar. În schimb, nu era nici un vizitator în ea; un paznic moţăia în ghereta de la intrare şi nici nu m-a văzut când am intrat. M-am urcat pe meterezele cetăţii, de unde am putut admira panorama splendidă a Limanului Nistrului care a constituit o linie de apărare în cel de-al II-lea război mondial, împotriva valului de divizii sovietice.

Oraşul a fost "eliberat", de către Armata Roşie, în ziua de 23 aug. 1944, după lupte crâncene. Ulterior, am văzut în oraş, pe un postament, primul tanc care a pătruns în oraş, iar pe zidul unei clădiri mari, pe o placă, numele soldatului sovietic care a înfipt steagul roşu pe acoperişul ei.

Am trecut pragul unui alt vechi monument istoric: Biserica Armenească. Are inscripţiuni din sec. XV, este mică de tot, cu podeaua sub nivelul străzii. În apropiere se află Izvorul Sf. Gheorghe, care, se zice, a fost descoperit în 1743. Toate explicaţiile laconice sunt numai în limba ucraineană. Însă nu deranjează, deoarece turismul este inexistent. Nu ai să vezi nici un turist european sau asiatic vizitând cetatea sau bisericuţa veche de o jumătate de mileniu.

Mă plimb pe străzile drepte şi curate care purtau numele Regelui Ferdinand, al Reginei Maria, al lui Alexandru cel Bun sau al lui Ştefan cel Mare. Pe unele dintre ele se află clădiri vechi, remarcabile ca arhitectură, bunăoară liceele. Maşini foarte puţine, la fel ca şi oamenii pe care îi găseşti, cu precădere, în micile magazine. La un birt mănânc nişte cârnaţi prăjiţi şi beau o bere proastă. În faţa localului, o biserică mare, impunătoare: este **Soborul**. Intru aici. Un preot cu voce gravă, de bas, îşi încheie ultima predică. Credincioşii sunt puţini, oameni în vârstă. Nici un tânăr! ***(continuare în pag. 12)***

Emilian Georgescu

CUVÂNT CĂTRE CEI CE CAUTĂ ADEVĂRUL (continuare din pag. 8)

Biserica pe care a întemeiat-o Fiul lui Dumnezeu nu putea fi atât de slabă încât să nu reziste până la a doua venire a Domnului: "*Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea, şi porţile iadului nu o vor birui*" (Matei 16,18).

Sfinţii Părinţi tâlcuiesc că **piatra la care S-a referit Mântuitorul nu a fost Petru, nu putea fi un om temelia Bisericii, ci a fost credinţa pe care a mărturisit-o Sfântul Apostol prin cuvintele:** "*Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui Viu...*" (Matei 16,16).

Da, pe piatra credinţei este zidită Biserica lui Hristos. Cine crede în Hristos, crede şi că El a întemeiat Biserica. Deşi nenumărate erezii au încolţit Biserica (*cea mai mare fiind cea prin care Apusul s-a rupt de Ortodoxie*), totuşi Trupul lui Hristos nu a fost biruit de diavol.

Ştiind că oamenii vicleni şi iubitori de sine vor falsifica învăţăturile Mântuitorului, Hristos a avut grijă ca învăţătura Sa curată să fie păstrată de Biserică. Sfânta Scriptură, cartea de aur în care se păstrează cuvintele Sale, a apărut în Biserică, a fost scrisă de Sfinţii Apostoli. Nu a căzut din cer. Şi înainte de a fi scrise Evangheliile, creştinii mergeau pe calea mântuirii, călăuziţi de preoţi şi de ierarhi.

Biserica cunoaşte tâlcuirea cea dreaptă a Sfintei Scripturi. *Sfânta Evanghelie este aur duhovnicesc pentru cei care o înţeleg aşa cum trebuie. Şi este piatră de poticnire pentru cei care vor să o tâlcuiască după capul lor, căzând în diferite erezii.*

Este trist şi adevărat faptul că se găsesc din ce în ce mai puţini păstori şi creştini adevăraţi care să aibă dragostea de a-i ridica pe eretici din căderea lor. Şi **se găsesc din ce în ce mai mulţi care nu cunosc nici Sfintele Scripturi şi nici predaniile Părinţilor.**

"Multele biserici care sunt nici nu păzesc, nici nu întăresc credinţa noastră cât şi cum se cuvine, dacă cei ce cred în Dumnezeu nu sunt luminaţi de Scripturile Vechiului şi Noului Testament.

Credinţa noastră n-a fost întărită de sfinţi neînvăţaţi, ci de unii înţelepţi şi educaţi, care ne-au explicat cu exactitate Sfintele Scripturi şi, prin cuvinte de Dumnezeu insuflate, ne-au luminat îndeajuns.

Astăzi însă, din pricina necazurilor cumplite în care am căzut din cauza păcatelor noastre, lipsesc sau sunt foarte rari asemenea bărbaţi virtuoşi şi înţelepţi care să-i păstreze nevătămaţi pe ortodocşii de un neam cu noi. Căci cum poate fi păstrat neamul nostru în religia şi libertatea lui atunci când, din nefericire, clerul nu cunoaşte explicarea dumnezeieştilor Scripturi, care e lumina si întărirea credinţei? ***Când un păstor nu cunoaşte iarba hrănitoare pentru turma lui, nu tămăduieşte suferinţele ei, nu o păzeşte de fiarele sălbatice şi de hoţi, cum e atunci cu putinţă ca turma să fie păstrată multă vreme?***" [62;109]. Aşa se frământa **Sf. Cosma Etolianul, marele apostol al grecilor din sec. al XVIII-lea.** Referindu-se la împuţinarea păstorilor râvnitori, el spunea chiar că "în vechime, atunci când oamenii voiau să pedepsească pe cineva, făceau jurământ şi spuneau: <<Să-ţi dea Dumnezeu să te pună împreună cu preoţii ce se vor afla în veacul al optulea [mileniul al optulea] de la facerea lumii!>> De aceea, fraţii mei, *cu anevoie pot astăzi să se mântuiască patriarhii, preoţii, duhovnicii şi dascălii, fiindcă acum suntem în veacul al optulea [mileniul al optulea] din care au trecut şi două sute optzeci de ani [anul 7820 = 1772]*" [62;174]. Şi parcă pentru a trage un semnal de alarmă, el a profeţit că "va veni vremea când nu va mai fi această armonie care e astăzi între credincioşi şi cler, ... *Clericii vor fi cei mai răi si mai necredincioşi dintre toţi.*" [62;200].

Nu am reprodus aceste cuvinte ale Sfântului Cosma pentru ca cei care au obiceiul să îi judece pe preoţi să poată găsi argumente împotriva lor chiar în cuvintele unui sfânt. Ba dimpotrivă. ***Le-am reprodus tocmai pentru ca cei care se smintesc din cauza anumitor păstori să ştie că, despre vitregia vremurilor pe care le trăim, sfinţii au profeţit cu multă vreme în urmă.*** Iar cei care s-au bucurat citind cuvintele sfântului ar trebui să înţeleagă că, trăind în "veacul al optulea", Cosma Etolianul a fost un sfânt. ***Şi să îşi dea seama că, asemeni lui, Biserica a mai avut în acest "veac" mulţi păstori vrednici.*** Să îi amintim numai pe *Sfinţii ierarhi Ioan Maximovici şi Nectarie din Eghina*. Să îi amintim numai pe părintele *Sofronie de la Essex* sau pe părintele *Serafim Rose*. Să îi amintim numai pe părintele *Paisie Aghioritul* sau pe părintele *Paisie Olaru*. Sunt nume de foc, sunt altare ale credinţei în Dumnezeu. Sunt ocrotitori şi prieteni cereşti ai fiilor Bisericii. **Dar lumea contemporană nu vrea să audă de ei. Vrea să audă numai de clericii nevrednici.** ***Observând făţărnicia acestei atitudini, să încercăm să rămânem în Biserică şi să trecem cu vederea smintelile cu care ne ispiteşte vrăjmaşul.***



Da, trăim în **"veacul al optulea", un veac al căderii si al răutăţii, dar tocmai în acest veac suntem chemaţi la mântuire.**

Să rămânem în Biserică, să rămânem sub ocrotirea Sfinţilor Părinţi.

Da, sunt unii care cred în sufletul lor. Dar ce credinţă este asta? ***Cum poate omul să meargă spre cer, respingând drumul pe care i l-a hărăzit Dumnezeu?***

Cine, în afară de Biserică, le va da iertarea păcatelor ori îi va călăuzi în lupta împotriva patimilor? Şi unde, în afară de Biserică, se vor putea împărtăşi de Trupul şi de Sângele Domnului ("Beţi dintru acesta toţi, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor" - Matei 26; 27-28)? *Şi unde, în afară de Biserică, vor avea parte de ajutorul Sfinţilor Îngeri, al Sfinţilor şi al Maicii Domnului?*

Cine crede că merge singur spre rai, ori este făţarnic, ori este înşelat de diavol. Credinţa creştină înseamnă **legătură cu Dumnezeu, cu toţi îngerii şi sfinţii.** *Cine caută ajutorul Domnului în afară de Biserică, se lipseşte nu numai de ajutorul sfinţilor şi al îngerilor, se lipseşte de harul lui Dumnezeu.* **Există o luptă pentru mântuire. Cine vrea să câştige această luptă, trebuie să îi respecte regulile. Iar cine nu respectă regulile, nu poate lua cununa.**

Hristosul pe care Îl cinsteşte Biserica este chiar Fiul lui Dumnezeu. Cine nu crede că Hristos este Fiul lui Dumnezeu este, după cum învaţă Evanghelia, antihrist: ***"Orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist"*** (I Ioan 4;3).

***

ITINERAR SENTIMENTAL TATAR BUNAR – CETATEA ALBĂ (continuare din pag. 11)



Mă închin după ce admir frescele sfinţilor de pe pereţii înnegriţi de fumul lumânărilor. În prag, câteva persoane oferă colivă, vin, cornuleţe de casă, cu nucă şi mere, bucăţele de peşte prăjit. Mi se oferă şi mie, nu refuz, fac cruce, şi admir, în sinea mea, arta culinară a celor care le-au pregătit acasă.

Mă plimb apoi prin grădina publică din centru, curată şi ea; sunt singurul care iau loc pe bancă.

După amiaza am petrecut-o admirabil, cu o amintire de neşters: pe malul Nistrului am văzut un debarcader de la care, la interval de o oră, un vaporaş făcea cursa Cetatea Albă – Ovidopol, şi mi-am cumpărat bilet la un preţ derizoriu (cam 1 leu de-al nostru). Mica croazieră pe Limanul Nistrului a fost agreabilă. În ţară nu avem nici un lac cu o asemenea lăţime. Nici o persoană nu s-a urcat pe vaporaş: am fost, deci, singurul pasager. Contemplaţia mi-a fost tulburată de mecanicul ambarcaţiunii, beat criţă, care vroia să intre în vorbă cu mine, de nu mai ştiam cum să scap de îndemnurile sale de a bea o "duşcă" din sticla de vodcă pe care o ţinea în mână.

Am ajuns şi la **OVIDOPOL**, dar nu am avut curajul să urc străduţa în pantă ce ducea în oraş, întrucât, peste o jumătate de oră, vaporaşul pleca în sens invers.

BUGAZ

Dimineaţa, în hol, am vorbit iar cu d-na Marinescu şi i-am expus impresiile mele despre locurile vizitate. Mi-a sugerat să mai fac o excursie "gen Ovidopol": să iau un autobuz care merge paralel cu malul Limanului Nistrului şi trece de Sabe (fondată în 1822 de elveţienii din Cantonul Vaub, înconjurată de plantaţii de vii şi aflată la doar 8 km) şi să ajung la Bugaz (după alţi 10 km), pe malul Mării Negre.

Sfatul a fost bun, şi iată-mă în autobuz. Soarele dogorea puternic, în voie, iar întreaga suprafaţă a apei lucea ca argintul, deranjându-ţi privirea. *Apele Limanului Nistrului se varsă în Marea Neagră prin două braţe: Ţarigrad şi Bugaz.* Am trecut peste al doilea braţ, pe un pod rabatabil care nu obturează navigaţia dinspre lac spre mare. Am văzut şi **insula CARALINA**, îngustă, dar lungă de 6 km, care aparţinea tot României.

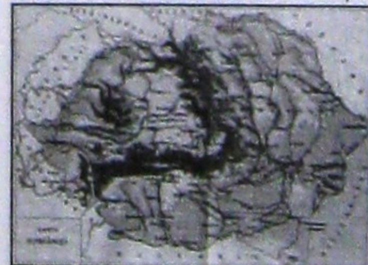
Bugazul este o staţiune frumoasă vizitată mai mult de ucrainenii din Odesa şi împrejurimi. Unele fabrici mari îşi au construite aici vile de dimensiuni mari pentru angajaţii lor. Am văzut şi câteva hoteluri pentru cei veniţi individual, dar cea mai reprezentativă clădire rămâne cea construită de edilii României Mari într-un stil arhitectonic frumos, cu trei niveluri.

În curtea sanatoriului se aflau peste 200 de copii veniţi la tratament.

Sanatoriul de la Bugaz a fost subiectul unui roman scris de pictoriţa Lucia Dem Bălăcescu, pe care l-a ilustrat cu desenele sale, intitulat "În noul paradis". Prinsă la tratament la Bugaz, în vara anului 1940, de către trupele sovietice, autoarea descrie jaful noilor ocupanţi asupra magazinelor din Cetatea Albă şi asupra cămărilor alimentare din Sanatoriul Maritim Bugaz, destituirea directorului (medic) şi înlocuirea lui cu Mussia Novicova, o soră medicală cu vederi comuniste, greutăţile cumplite pe care le-a întâmpinat când a solicitat reîntoarcerea în România.

În ultima zi mi-am luat rămas-bun de la d-na Marinescu, pregătit pentru drumul către casă, la Tulcea. La Sărata m-am reîntâlnit cu conaţionalii care veniseră la rudele lor de peste Dunăre, de la Chilia Nouă, în popas la Tatar Bunar, lângă monumentul descris. A urmat alt drum, de două ore, la Ismail. Grupul s-a completat cu cei care au rămas aici din prima zi, încărcaţi cu bagaje tot atât de voluminoase (aveau şi câteva mici pianine electrice şi o tobă, probabil, mult mai ieftine decât cele din magazinele noastre). Din nou strângeri de mână cu vameşii ucraineni care, iarăşi, nu au controlat bagajele; din nou am trezit mirarea, ca să nu zic suspiciunea, că nu am bagaj şi nimic de declarat.

Ajuns la Tulcea, seara, în camera hotelului "Delta", am reconstituit, mental, itinerariul excursiei. ***Am avut un sentiment de tristeţe: ce frumoasă era România Mare!***



Paşii pe amintiri sunt nostalgici şi, uneori, chiar dureroşi.

Sărbătoarea Crăciunului



Crăciunul nu înseamnă goana după brad și după cadouri, și nici bucata de șorici, sarmalele din farfurie și sticla cu vin; ***Crăciunul nu reprezintă doar "sărbătorile de iarnă" în care avem o mică vacanță și petrecem, uitând să-L cinstim tocmai pe... Sărbătorit!*** Fața lumii ar fi alta dacă oamenii ar conștientiza că Iisus Hristos pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din cer și S-a întrupat de la Duhul Sfânt, că se află alături de noi clipă de clipă, că într-o zi vom da socoteală de vorbele și faptele noastre, că doar de noi depinde să-L primim...

În primul an de apariție a revistei am prezentat **semnificația creștină a celor trei zile de Crăciun** (predicile preotului Boris Răduleanu), *acum doi ani* am publicat **file de jurnal legionar despre Crăciunul anului 1942 (petrecut de legionarii exilați în lagărul Fichtenhaim)**, iar *anul trecut*, colinde din toate regiunile țării (**Basarabia, Dobrogea, Ardeal, Vechiul Regat**). *Anul acesta* vă oferim trei colinde scrise de trei poeți creștini Români și un colind emoționant și aproape necunoscut al scriitorului și epigramistului Păstorel Teodoreanu.

NOAPTEA SFÂNTĂ

VASILE MILITARU

minibiografie în pag. 14

Când pe cer văzut-au magii stea nemaivăzută încă,
Strălucind pe-a omenirii de păcate noapte-adâncă,
Înțeles-au că e steaua unui Împărat ce vine,
Lumea toată să-L slăvească și pe veci Lui să se-nchine!

Și-ncărcând pe-a lor cămile daruri scumpe, cum anume
Magii n-au mai dus nici unui Împărat din larga lume,
Au pornit în căutarea Celui care-avea să vină
Sufletele să le umple de Cereasca Lui lumină!

Pe când însă împărații au palate aurite,
Împăratul omenirii se născu-ntr-un țarc de vite,
Și-naintea frunții Celui care-avea să poarte spinii
Cei dintâi îngenuncheat-au mieii, boii și asinii!...

Din câmpii, trimiși de Îngeri ce veneau cântând de sus,
Au intrat apoi păstorii să se-nchine lui Iisus
Și-n genunchi cei trei magi căzură-n urmă,
Ca să-nchipuiască astfel toată-a omenirii turmă!...

Mieii, boii și asinii erau, astfel, însăși Firea;
În păstori – îngenuncheată – era toată omenirea;
Iar în magi era știința sau întreaga-nțelepciune
Ce venea, cu umilință, lui Iisus a se supune!...

Aducând la noi iubirea care nu cunoaște ură,
El venea să năruiască idolii cu multă gură;
Celor urgisiți în temnițî să le fie soare-n prag;
Istoviților – odihnă; slăbănogilor – toiag;

Stâncă celor în vâltoare; reazem celor buni și blânzi;
Însetaților, fântână; azimă, la cei flămânzi;
Deznădejdea s-o mângâie, lacrimile să usuce –
Când știa că, pentru toate, răstignit va fi pe cruce!...

Astfel, când veni din Ceruri Mila Lui fără măsură –
Pe pământ născu-mpotrivă-l cea mai ne-mpăcată ură
Ură care-n veci nu iartă, ură mai presus de fire
Ce-a dospit mereu în inimi pân-la crunta răstignire!

Iar de-atunci – deși milenii, anii lumii trec mereu –
Cei ce n-au primit în suflet până azi pe Dumnezeu,
Duși de marea lor trufie – aur adunând comoară –
Pe Iisus Mântuitorul îl ucid a doua oară!...



COLINDĂ

OCTAVIAN GOGA

Moș Crăciun, Moș Crăciun!
La casa de om sărac
S-a gătat făina-n sac
Și n-avem să-ți dăm colac...
Moș Crăciun!

Moș Crăciun, Moș Crăciun!
Pe toate războarele,
Pe toate ogoarele
Ne-am trudit picioarele...
Moș Crăciun!

Moș Crăciun, Moș Crăciun!
Toate săptămânile
Ne-am ostenit mânile
Și-am adunat grânele...
Moș Crăciun!

Moș Crăciun, Moș Crăciun!
Slujim slujba satului,
Țarina bogatului,
Pajura-mpăratului...
Moș Crăciun!

Moș Crăciun, Moș Crăciun!
Pe toate cărările
Îți cântăm cântările,
Ardem lumânările...
Moș Crăciun!

COLIND

VASILE VOICULESCU

Trup, tu dormi ? Somnul te paște?
Suflete, scoal' și cunoaște
Luminos prunc că se naște
Din palatul Treimii
In peștera inimii
Dar pruncul cine mi-i?
E Hristosul Dumnezeu
Coborât în pieptul meu.
Maica sfântă-n brațe ține-L,
Sfântul Duh cu drag alină-L,
Îngerii cu raze-nchină-L.
Eu nu dorm, trupul lin spune,
Ci-ncleștat de-o grea minune
Stau în mută rugăciune.
Să mă mișc nu se cuvine,
Ci cu harul care vine
Raiul tot se află-n mine.







COLIND

Alexandru O. (Păstorel) Teodoreanu

Moş Crăciun din vremuri bune,
Milostiv şi înţelept,
Prind colinde să răsune.
Eu, cu ochii îndărăt
Spre cărarea de omăt a copilăriei, spune:
De ce nu te mai aştept?
Amintiri cu zurgălăi vin cu sănii de departe
Şi pe case ninge lin.
De ce n-am şi astăzi parte
Să visez la paşii tăi prin tăcutele odăi
Lunecând catifelin?

Cal de lemn cu scări de tuci,
Urşi pitici jucând pe-o labă,
O, de când nu-mi mai aduci,
Moş Crăciun, moşneag de treabă!

Când copiii nu-s cuminţi şi mai răi care de care,
Tu, cel ce-ai adus Fecioarei pe Iisus,
Vezi şi ierţi cât ţine lumea.
Şi zâmbind, bătrân pribeag,
Te opreşti din prag în prag,



Mistuindu-te ca fumul pe hogeag.
Moş Crăciun ce nu mai este,
Pentru cea din urmă dată
Mi-ai adus o carte rea
Şi-am citit în cartea ta
Că n-ai fost decât poveste;
Tomuri cu filosofii,
Teancuri-teancuri adunate
Am de-atunci la căpătâi.
Tu ştiai că nu mai vii
Când crezând în ceas dintâi
Că sunt toate nişte jucării?

Moş Crăciun din vremuri bune,
Lasă-n stradă traista cu smochine şi alune,
Însenină-mi gândul rău
Şi cu faţa ta blajină
Blând răsari din perne moi,
Calcă-ncet, nimic nu spune,
Strânge-mă la pieptul tău
Şi să plângem amândoi,
Moş Crăciune!

***

FALSUL RĂZBOI AL ICOANELOR: DISCRIMINARE SAU TRIBALISM? (continuare din pag. 9)

Bezbojnicul Moise primise, de altfel, chiar un răspuns, în sensul acesta, de la Ministerul Educaţiei, în care i se explicau următoarele: „Problema prezenţei sau absenţei icoanelor ori a altor însemne religioase (...) este similară cu cea a prezenţei sau absenţei Bibliei în camerele de hotel, o practică internaţională."

„Dacă aceasta este comparaţia corectă, atunci de ce n-am aduce şi prostituate în şcoli, pentru că şi ele sunt prezente în hotelurile din SUA?" s-a întrebat **Moise** (drept răspuns), după o retorică specifică a *tribului său.*

S-ar impune atunci să-l întrebăm şi noi (după o retorică mai becalizantă) împreună cu Paul Claudel, pentru ce s-a erijat în campionul toleranţei, că doar pentru asta există case speciale. Iar organizaţiei Solidarităţii pentru Libertatea de Conştiinţă, căruia *bezbojnicul* îi aparţine, precum şi infailibilului Consiliului pentru Combaterea discriminării, aflat sub oblăduirea neaoşului parlamentar Asztalos Csaba Ferenc, **să-i adresăm următoarea modestă triplă întrebare:**

Ce se face Moise când:

Primo – Stema postdecembristă a României îi fixează definitiv pe retină crucea din ciocul acvilei în mod permanent, inevitabil şi constituţional?

Secundo – ***Către care exchange se poate îndrepta zaraful Moise pentru a-şi schimba bancnotele de 10.000 de lei, ele având un incalculabil efect anxiogen asupra domniei sale, nu pentru c-ar fi mult prea verzi, ci pentru că, în ochii săi, sunt embleme stavrofore, dublu marcate cu două acvile şi două cruci, având, deci, crucea la pătrat?***

Tertio – *Pentru toate aceste motive şi în totală libertate de conştiinţă,* ***va discrimina oare, dogmatic, înţeleptul Moise însuşi Banul, lipsindu-se fundamental de chiar materia identităţii sale*** *consubstanţiale: nervum rerum gerendarum?*

Dacă aşa va fi, atunci nu vom putea decât exclama, împreună cu Don Francisco de Quevedo: „Mare cavaler / E Don Ban sub cer!"

sau, evident, dacă preferă, într-o variantă mai neaoş-ortodoxistă, readaptând distihul la actualul context doxologic: „Are doxă cu toptanul / Boier Banul!"

Pentru ca şi noi, perplecşi în faţa unei atari metamorfoze, să putem încheia, pentru conformitate, acest microeseu polemic cu **un cadril minoritar,** zicând deci:

Cu Turcul: aferim!
Cu Adventistul: siktirim!
Cu Moise: – Şalom, şalom (da' tot în pom)!
precum şi
Aşé, Féri, dé foc! (A se feri de foc), cu neaoşul domn Csaba-baci (prin copaci)

***

BOMBOANA PE COLIVĂ (continuare din pag. 2)

Am văzut că în Tunisia, unde mi-am petrecut concediul în urmă cu două luni, în pieţe şi pe bulevarde erau arborate sute de steaguri tunisiene, deşi nu era nici o sărbătoare. În fiecare zi fluturau la locul lor, înveseleau peisajul citadin şi reaminteau tuturor cetăţenilor ţării: "Eşti tunisian!". Acelaşi lucru l-am observat şi în Turcia şi în Grecia, fie că era vară, fie că era iarnă.

Patriotismul este, însă, o problemă de fond în rândurile populaţiei tunisiene, turceşti sau greceşti. Nu este un patriotism de paradă, palid, ca la noi, românii. ***Câte steaguri româneşti pot fi numărate, în zilele fără vreo semnificaţie anume, pe arterele principale de circulaţie, pe clădirile diferitelor instituţii ale statului sau chiar pe casele particulare?*** Aproape nici unul! Excepţiile confirmă regula.

Ar cam fi cazul să ne trezim odată din apatia, din indiferenţa faţă de simbolurile naţionale româneşti şi să nu ne mai batem cu pumnii în piept, la diferite ocazii, ca să epatăm cu patriotismul nostru de faţadă.

Să aprofundăm şi să medităm asupra primului vers al Imnului Naţional: "DEŞTEAPTĂ-TE, ROMÂNE...", ***ca să nu ajungem să spunem: "Dă-i, Doamne, românului, mintea cea de pe urmă!".***

***

VASILE MILITARU (1886 – 1959)

În pag. 13 a revistei v-am oferit 3 colinde scrise de trei poeţi creştini.

Dacă Octavian Goga este cunoscut încă de pe băncile liceului, dacă despre Vasile Voiculescu s-a scris în ultima perioadă prin diverse publicaţii, în schimb, despre Vasile Militaru prea puţini ştiu câte ceva. Şi, cum este **unul dintre poeţii cei mai îndrăgiţi din perioada interbelică, lăsat însă într-o uitare nemeritată din cauza românismului său,** vă prezentăm câteva repere biografice, deşi, din păcate, nu avem nici noi prea multe date despre acest valoros poet naţionalist creştin:

Născut în com. Dobreni (Ilfov), fiu de ţărani, a debutat în 1907 în revista "Literatura şi arta română" şi a devenit cunoscut prin fabulele publicate în "Universul", "Drum nou" şi "Porunca vremii". În perioada interbelică a fost unul dintre cei mai populari oameni de cultură din ţară: se spune că nu exista casă de om care ştia să citească, fără un Vasile Militaru pe etajeră. Întreaga lui operă este prin excelenţă originală: are un verb uşor accesibil, limpede, aşezat cu o măiestrie rară în idei mature, priza la cititor fiind imediată. **Deşi şi-a făcut intrarea în literatură şi în memoria românului prin fabule, ele sunt doar o mică parte din tot ce a scris.** OPERA sa numără nu mai puţin de **20 de volume distincte**, dintre care amintim:

"*Stropi de rouă*" (1919), "*Icoane scumpe*" (1924), "*Cântarea Neamului*" (1925), "*Fabule*" (2 volume, apărute în 1928 şi 1933), "*Vorbe cu tâlc*" (1931), *Psaltirea în versuri* (**premiată de Academia Română în 1933**), *Rugăciuni pentru copii*, "*Chiot către Neamul meu*" (1936), "*Temelie de veac nou*" (1937), "*Curcubeu peste veac*" (1937).

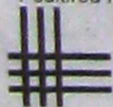
A scris **poezii dedicate legionarilor** *("Purtătorii torţei", "Sub tricolor", "O primăvară nouă"* – preconizăm să le reproducem într-unul din numerele viitoare).

În timpul războiului a publicat un volum de versuri patriotice semnat "Radu Bardă", iar volumul "*Divina zidire*", în manuscris, a fost publicat postum, în 1993.

Simpatizant legionar, a candidat pe listele **Partidului "*Totul Pentru Ţară*"** (expresia politică a Mişcării Legionare), la alegerile electorale din 1937 şi a fost ales deputat.

S-a stins în închisoare, la Ocnele Mari, în 1959.







CONTRIBUȚII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Am înființat această rubrică pentru a putea să mulțumim pe această cale susținătorilor publicației noastre!

Îi vom publica pe donatori în trei feluri, după importanța donației sau după dorința de confidențialitate (sau nu) a fiecăruia:

- la donații de 100 RON (1 milion lei vechi) vă vom publica fotografia;
- la donații mai mici există două opțiuni: publicarea numelui și eventual localitatea sau adresa, sau publicarea unui pseudonim sau motto care să vă reprezinte.

***Redacția vă va trimite prompt chitanța de confirmare**, dacă are unde.*

Adresa este cea de la abonamente (a se vedea mai sus), pe numele lui Nicolae Badea, secretarul de redacție.

Prin această rubrică se răspunde necesităților noastre financiare.

Opțiunea pentru unul din modurile de mai sus vă poate fi asigurată prin conținutul informațiilor pe care ni le trimiteți.

Vă mulțumim!

DONATORI:

C. S. și M. S. (Germania) – 140 RON;
Cuibul "Vestitorii" (Buc.) – 100 RON;
V. T. (Sibiu) – 100 RON;
Simion Moldovan (Australia) – 45 RON.

DISTRIBUȚIA REVISTEI NOASTRE ÎN BUCUREȘTI:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în București a publicației noastre, am fost nevoiți să schimbăm sistemul de distribuție, după cum urmează: s-a restrâns numărul de puncte de distribuție de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unități ajungeau câte 2-3 exemplare.

De aceea publicația se distribuie prin următoarele centre Rodipet:

1. A.S.E. - Calea Dorobanților - Stație R.A.T.B.;
2. Batiste - Proiecția pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;
3. Piața Domenii;
4. Gara de Nord - Peron 1 incintă;
5. Piața Romană - Stația Metrou - Stație R.A.T.B.;
6. Aurel Vlaicu - Șos. Pipera - Stația de Metrou;
7. Dorobanți - Piața - Radu Beller;
8. Perla - Dorobanți - Ștefan cel Mare;
9. Complex - Piața Bucur Obor;
10. Piața Reșița - Cap linie troleibuz;
11. Sf. Gheorghe - Bd. I.C. Brătianu - Stație R.A.T.B.;
12. Drumul Taberei 34;
13. Calea 13 Septembrie - Intersecție Șos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afișeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicație). *Ne veți face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.*

Vă mulțumim!

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET DIN TOATE REȘEDINȚELE DE JUDEȚ ALE ȚĂRII (precum și în alte localități).
Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o afișează!

STIMATE ABONAT,

Datorită situației economice, a inflației și a posibilităților financiare de tipografiere a revistei, **din ian. 2007 prețul revistei va fi 1,5 RON (15.000 lei vechi) exemplarul** (***urmând să mai crească puțin pe parcursul anului***).

Din cauza taxelor de expediere și având, totodată, în vedere, faptul că vor crește și acestea, **prețul unui abonament pe întreg anul 2007 va fi de: 30 RON (300.000 lei vechi) pentru *ȚARĂ*.**

Pentru STRĂINĂTATE va fi de 38 euro (sau 45 $) pentru expedierea unui singur exemplar (pentru mai multe, în funcție de greutate, vă vom comunica trimestrial valoarea diferențelor care sperăm că nu vor fi mari); trimiterea se face par avion (USA, Canada). Având în vedere faptul că trimiterea *din străinătate* a contravalorii abonamentului este puțin dificilă, este necesar *să ne contactați telefonic și să ne confirmați abonamentul și pentru anul 2007.*

***În speranța că dumneavoastră ne veți înțelege și veți aprecia și în viitor eforturile noastre pentru editarea revistei,* vă rugăm să ne trimiteți – prin mandat poștal – contravaloarea abonamentului chiar din luna ianuarie 2007.**

Vă mulțumim!

ADRESA PENTRU ABONAMENTE:
***NICOLAE BADEA (secretar redacție)*, STR: VLAICU VODĂ NR. 23**, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREȘTI, **Tel.: (021) 322 3832**

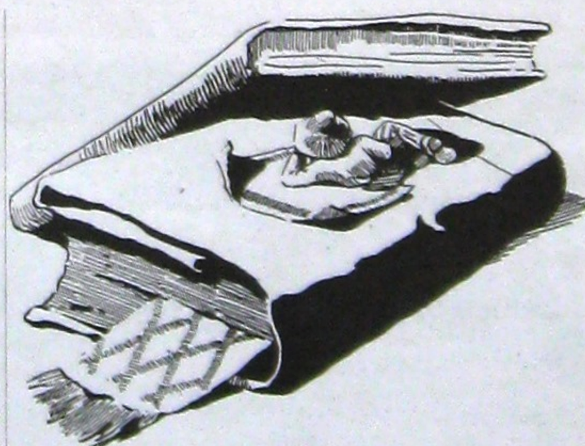
Secretar de redactie col.(rtg.) Nicolae Badea

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI

- premii în cărți -



Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: *"Căpitanul era șeful absolut al Mișcării Legionare; se subordona totuși cuiva?"* a fost dat de Cătălin Drăgoi din Râmnicu Vâlcea, 34 de ani, care a câștigat premiul *"Opera politică a lui Mihail Eminescu"* (2 vol., ed. 1999-2000).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Atât Căpitanul, cât și Mișcarea Legionară se subordonau în primul rând lui Dumnezeu, și apoi Neamului Românesc.

Căpitanul a înființat Legiunea Arhanghelul Mihail ca armă de luptă pentru apărarea Bisericii strămoșești pe care dușmanii Neamului vroiau s-o dărâme și pentru afirmarea Românilor ca stăpâni în propria țară.

Întotdeauna legionarul, când pornește la o acțiune, este obligat să se întrebe:
- este folositoare Legiunii?
- este bună pentru Țară?
- este plăcută lui Dumnezeu?

Și dacă este afirmativ și răspunsul la ultima întrebare, poate porni la acea acțiune.

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: După asasinarea Căpitanului, cui îi revenea conducerea Mișcării?
PREMIU: *"Frăția de Cruce"* – comandant legionar Gh. Istrate, șeful Frățiilor de Cruce pe țară.



Poşta Redacţiei



Tudor Vişoiu – Baia Mare: Valoroasa şi voluminoasa carte intitulată "Între Dumnezeu şi Neamul meu" este o culegere de interviuri acordate de strălucitul gânditor naţionalist creştin, Petre Ţuţea în ultimii săi doi ani de viaţă pământească, 1990 şi 1991; de asemeni, cartea "Tăifăsuind cu Petre Ţuţea" consemnează convorbirile prof. Iustin Hossu cu Ţuţea. Asemeni profesorului său, celebrul Nae Ionescu, Ţuţea a scris prea puţin, dar a vorbit enorm, uluindu-şi contemporanii cu prelegerile profunde şi erudite, cu eseurile filosofice, cu verva şi umorul său, cu inteligenţa scăpărătoare şi cu elocinţa sa. Apropiat în tinereţe de ideile stângii, s-a dumirit însă repede şi s-a situat apoi, ferm şi pentru totdeauna, de partea Mişcării Legionare. Într-unul din numerele viitoare vom prezenta câteva pagini cu cugetări memorabile ale acestui român absolut.



Traian Dinu – Arad: Nicador Zelea Codreanu avea 13 ani în 1948, când s-a instaurat regimul comunist şi când toţi legionarii şi simpatizanţii cunoscuţi ai acestora au înfundat puşcăriile. Dacă ar fi fost cu câţiva ani mai mare, ar fi ajuns şi el la închisoare, ca verişoara lui, Gabi Moţa, fiica Iridentei Zelea Codreanu şi a lui Ionel Moţa; pe când aşa, comuniştii s-au mulţumit să-l ducă în colonie de muncă forţată, să-l dea afară din şcoli şi mai târziu din serviciu. Nu-mi dau seama de ce sunteţi intrigat de faptul că Nicador a fost şofer: ce meserie credeţi că ar fi putut avea un vlăstar al familiei Codreanu în timpul comunismului, profesor? ministru?! (Soţia Căpitanului nu fusese legionară şi nu făcuse nici un fel de politică nici măcar o zi din viaţa ei, când a întrebat pentru ce era închisă, i s-a răspuns cu o întrebare: "Cum te cheamă?", iar când aceasta a zis: "Elena Zelea Codreanu", i s-a replicat: "Vezi? Şi mai întrebi de ce eşti închisă!") Eu, una, tare aş fi încântată să văd măcar câţiva dintre intelectualii cu pretenţii că scriu articole – măcar! - ca ale "şoferului" şi că fac pentru Neamul Românesc măcar jumătate din cât face "şoferul".

Titi Neagu – Miercurea Ciuc: Am mai auzit asemenea inepţie, din păcate, şi de la intelectuali de rasă, şi de la oameni simpli, de bună credinţă, că Ceauşescu ar fi devenit "naţionalist" în ultimii ani. Din lipsă de spaţiu mă mulţumesc să vă adresez câteva întrebări la care să vă răspundeţi singur: un naţionalist îşi înfometează crunt propriul popor, periclitându-i însăşi existenţa biologică (ca şi pe cea a urmaşilor)? Un naţionalist îşi ţine în teroare poporul, întreţinând sute de mii de delatori şi un aparat represiv de anvergură, distrugând astfel verticalitatea morală? Un naţionalist dărâmă monumentele istorice ale ţării sale? (nu vorbim doar de bisericile-monument, ci şi de cartiere vechi şi frumoase de case, de oraşe-cetăţi: Alba Iulia, Braşov etc., unde s-a demolat masiv şi nejustificat şi s-au construit cutii de chibrituri pentru oamenii muncii care plăteau la acestea o viaţă şi puteau tremura aici în voie de frig şi cu lumina oprită din senin ore întregi, supravegheaţi îndeaproape de vecini "binevoitori" şi... informatori). Un naţionalist distruge satul (prin industrializare forţată şi încurajarea strămutării populaţiei rurale la oraş), adică însăşi matricea de veacuri a poporului român?! De altfel, acest "naţionalist" sui generis, conştient de dragostea poporului român (dovedită cu prisosinţă în decembrie 1989), era cel mai păzit dintre conducătorii comunişti...

Emil Perşa – Cluj: Vă mulţumim pentru iniţiativa de a distribui 20 de exemplare din revista noastră colegilor dvs. Vă felicităm pentru lansarea dvs. de carte de luna aceasta; apreciind în mod deosebit nu numai preocupările dvs., ci mai ales constanţa cu care ne scrieţi: am fost realmente impresionaţi de faptul că aţi dedicat multe creaţii Căpitanului, mamei sale, eroilor Moţa şi Marin, şi chiar Cuibului "Vestitorii". Din cauza lungimii textului şi a lipsei noastre de spaţiu, am operat selecţiuni din bogatul material, oprindu-mă la imaginile pe care le-am considerat cele mai sugestive. Vă dorim numai bine, inspiraţie, şi multe alte realizări!

Grigore Popovici – Rădăşeni: Dragă Bădie, deşi aţi trimis întrebările pentru Poşta Redacţiei, prefer să vă răspund trimiţându-vă extras după serialul "Din culisele Legiunii" (publicat în revistă în 2004-2005), pentru că mi-ar fi necesar prea mult spaţiu pentru a intra din nou în amănunte despre parvenirea lui Sima la şefia Mişcării.

Ştefan Coman – Bucureşti: Aţi avut dreptate: colindul lui Păstorel Teodoreanu, pentru care vă mulţumim, ne-a trezit nostalgia copilăriei - motiv pentru care am depăşit pagina alocată sărbătorii Crăciunului!

Dorin Stama – Rădăuţi: Mişcarea Legionară a repudiat întotdeauna lupta de clasă, privind problemele sociale prin prisma colectivităţii naţionale. Atât în cartea "Pentru legionari", cât mai ales în "Circulări şi manifeste", Căpitanul a fixat jaloanele unei politici sociale, iar comandantul legionar Const. Papanace, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului analizează şi el această problemă în volumul "Orientări din exil" (publicată în Italia). În rezumat, este vorba despre: munca creatoare, indiferent în ce domeniu se exercită; personalitatea creatoare şi de răspundere, indiferent din ce categorie socială provine; subordonarea intereselor personale intereselor generale ale naţiunii; combaterea parazitismului social sub orice formă; garantarea iniţiativei private atât timp cât contribuie la binele colectivităţii naţionale. Mişcarea preconiza conservarea caracterului ţărănesc al poporului român, creându-i, totodată, condiţia care să-i permită o cultură raţională şi intensivă a pământului, prin reglementarea proprietăţii ţărăneşti, care să oprească fenomenul de fărâmiţare, prin credite directe şi alte avantaje de stat şi întărindu-l prin asistenţă medicală şi prin ridicarea morală. Mişcarea urmărea să infuzeze cu energie şi suflu autentic românesc de la ţară atât clasa mijlocie românească, cât şi înstrăinata clasă conducătoare, să contribuie cu elemente riguros selecţionate la alimentarea şi însănătoşirea aparatului de stat. Politica socială a Mişcării era orientată spre ridicarea materială şi morală a ţărănimii şi muncitorimii române şi spre crearea unei elite conducătoare. De aici au pornit toate denigrările, prezentând Mişcarea Legionară ca subversivă, teroristă, în contra ordinii sociale etc.

Nicoleta Codrin



Ca întotdeauna, încheiem şi ultima ediţie a lui 2006 dorind tuturor cititorilor





La mulţi ani!
cu realizări,
sănătate şi
bucurii,
să trăiţi
şi să înfloriţi
în credinţa strămoşească!

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com